

ALBINA

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

COMITETUL DE REDACTIE:

ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coşbuc, Gen. P. V. Năsturel,
Gh. Adamescu, I. Otescu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,
Gr. Teodossiu, C. C. Pop.-Taşcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5 Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " " 6 luni " 3 Un număr 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia, Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard

Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.

SUMARUL:

N., Italia.
P. Dulfu, Târgoveții, poezie. (Cu 3 ilustrațiuni).
Călătoria familiei regale. (Cu ilustrație: Orașul Constanța).
Mihail Lungianu, Postelnicul Cumpănă. (Sfârșit).
C. Rădulescu-Codin, Ce e mai ușure și ce e mai greu. (Din popor)

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Cum să cultivăm fragile și căpșunile. — Stricăciunile făcute de căței. — Foi de viță ca purgativ.

CRONICA:

De pe Domeniile Coroanei. — Adunarea generală a Societății pentru învățatura poporului român.

PAGINA GLUMEAȚĂ:

Neculcea, Nenea Cărlig. (Cu 5 ilustrațiuni).

ILUSTRĂȚIUNI:

Tipuri din București: Țigănci ghicitoare.

ACTIVITATEA SOCIALĂ A PREOȚILOR ȘI ÎNVĂȚĂTORILOR

D. A. Nicolaescu, Cuvânt despre înjurarea celor sfinte.
N. Balaban, O societate de cultură.
R. Ionașcu, Pentru absolvenții școalelor rurale.
Cronica: Cercuri culturale. — Societăți culturale. — Serbări școlare. — Mulțumiri.

I T A L I A

Sora noastră mai mare Italia se bează Unirea tuturor țărilor italiene, îndeplinită acum cincizeci de ani, după veacuri de desbinare, înjosire, sfâșiere și domnie a străinilor.

Noi, ca și Germanii, avem toată dreptatea a ne pironi luarea aminte asupra istoriei Italiei, căci și noi, mai în mic, dar în împrejurări și mai grele, am făcut ceva asemănător unind într'o țeară Muntenia, Moldova și Dobrogea, după ce într'un trecut depărtat, strămoșii noștri împreunaseră Oltenia cu Muntenia și Moldova de sus cu cea de jos.

O sută de ani după strămutarea Capitalei împărăției romane la Bizanț (Constantinopol, după Constantin cel Mare, care-a făcut strămutarea), Roma a căzut sub loviturile barbarilor. Cuceritorii n'au izbutit nici să unească Italia întregă supt o căpetenie, nici să înființeze ceva trainic, ci s'au perindat unii după alții.

Moștenitori ai puterii împărătești a ramas în Italia papii, cari, în adevăr, au izbutit a scăpa Roma de nemicire, căci se bucurau de multă vază înaintea Barbarilor păgâni și cu atât mai mult, când aceștia s'au creștinat. Nu e mai puțin adevărat inse că domnia pământescă, lumească, a papilor, a fost piedecă de căpetenie la unirea Italiei, atât în trecut cât și în timpul din urmă, când Cavour și regele Sardiniei, sprijiniți de Franția și Anglia, au izbutit să îndeplinească dorința zădărnicită mereu a celor mai de frunte di'ntre Italiani.

Papii, înțelegând că nu vor putea să țină piept protivnicilor din lăuntru, și-au căutat sprijin în afară și l'au găsit în regii Francilor și în deosebi în Carol cel Mare, pe care papa Leon al III-lea l'a încoronat împărat al Romanilor în anul 800 25 Dec. în Roma.

Dar cearta a izbucnit mai apoi între papi și între împărații Germaniei, urmași ai lui Carol cel Mare, când, supt Gregorie al VII-lea și Bonifaciu al VIII-lea, papii s'au crezut destul de tari ca să îngenunche pe împărați. Incercarea a fost prea îndrăzneată; n'a reușit. Iar reforma, care a rupt de supt ascultarea papei atâtea țeri, le-a dat lovitură și mai grea. Nici împărăția germană n'a putut dăinui, ci s'a bucățit între o mulțime de capete coronate, căzând în desbinare și slăbiciune ca și Italia. În vremea aceea inse Franția și-a păstrat neatârnrarea religioasă și s'a întărit. Tot astfel au făcut Anglia și Spania.

Desbinările și slăbiciunea au ajuns la culme în Italia. Nici un oraș, nici-o țeară n'a fost în stare a o uni. Dante o numea «ostello di dolore», hanul durerei.

Napoleon cel Mare a cucerit Italia, înființând întâiu republici, apoi regate, dând pe cel dela miazănoapte lui Beauharnais; iar pe cel dela miazăzi lui Iosef, apoi lui Murat. Napoleon a organizat aceste țeri după modelul Franței, înzestrându-le cu drumuri, administrație, armată, flotă, constituție, justiție, ocrotind artele și știința.

După înfrângerea lui Napoleon, prinții alungați s'au întors pe tronurile lor, de-asemena și papa. Austria și-a luat Venetia. Lombardia și Dalmația. Genova au dat-o regelui Sardiniei. În Parma, Modena, Toscana au ajuns prinți austriaci.

Austria și ocrotiții ei au nemicit toate așezămintele și libertățile din vremea lui Napoleon. Și 'n această vreme Germania ajunsese a fi împărțită între treizeci și șase de capete încoronate.

În Italia și în Germania a început o mișcare puternică spre unire și spre o organizare, asemănătoare cu cea de care se bucuraseră până în 1815, părțile de supt înriurirea Franței.

Se înțelege că stăpânii au prigonit fără milă pe cei ce doreau și propăvăduiau astfel de planuri. I.upta a fost mai crudă și mai crâncenă, în Italia, căci se îndreptă nu numai împotriva prinților, dar și 'n a străinilor. Culmea apăsării eră în Neapol.

Gladstone, cunoscând grozăviile închisorilor din regatul celor două Sicilii (sau al Neapolului), a putut numi guvernul acestuia «a negative of God», tăgăduirea lui Dumnezeu!

În această cădere numai o țeară italiană eră sănătoasă, regatul Sardiniei, care aveă Piemontul și Genova, cu capitala în Turin. De-aci a pornit mântuirea. Cavour și regele Victor Emanoil, sprijiniți de toți patrioții italieni au izbutit a pregăti opinia publică pentru unire. Cavour a câștigat sprijinul Franței și Angliei, între altele luând Piemontul parte la războiul din 1854 împotriva Rusiei, ca aliat al Franței, Angliei și Turciei. În 1859 Napoleon al III-lea a învins pe Austriaci și a dat Piemontului Lombardia. Apoi a urmat cucerirea statelor papei și a regatului celor două Sicilii. Garibaldi a putut, cu o mie de viteji, fără tunuri, putem zice deci cu mâinile goale, cuceri Sicilia și Neapolul, căci poporul i-a dat tot sprijinul.

Cavour murind a lăsat Italia aproape intrunită. În 1866 a mai luat Venetia, în 1871 Roma, și visul, crezut cu neputință, s'a întrupat.

Amănuntele le dau după un articol foarte documentat al lui Otto Hörtli din Frankfurt.

N.

TÂRGOVEȚII

Strâmtorat grozav, Păcală, într'o vară — ce să facă? —
Dintr'un cârd frumos de vite, rămăsese doar c'o vacă.
— «N'avem încotro, femeie!.. Plec s'o vând, mâni, și pe-aceasta.»
— «Dacă nu se poate altfel, vinde-o!» i-a răspuns nevasta.
Și a doua zi, de-acasă, el purcese de cu zori.
Iată-l într'un bâlcu cu vaca-i, așteptând cumpărători.

Nu stă mult și vine unul: — «Junincuța-i de vânzare?»
— «Ce junincă, bre?.. E vacă! Nu vezi bine, mi-se pare.»
— «Ba-i junincă!» zice iarăși târgovețul. «Eu ți-o iau;
«Dar pe ea... preț nu de vacă, preț doar de junincă-ți dau.»
Apoi pleacă mai departe. După el, un altul vine:
— «De vânzare-i vițelușa?» — «Ce vițea?.. N'o vezi, creștine?..
«Este vacă!..» — «Ba-i vițică... Eu ți-o cumpăr, dar pe ea
«Preț de vacă nu-ți dau, vere, — îți dau preț... doar de vițea.»

Apoi pleacă și acesta, -- Iat'un altul: — «Măi fârtate,
«Cât îmi ceri pe *capra* asta?» — «Ce-ai zis?.. Capră?.. Ei păcate!
«N'o vezi, omule, că-i vacă?» — «Ba e capră... Eu ți-o iau, —
«Dar pe ea... preț nu de vacă, — preț de capră doar îți dau.»
Și... să plece vrea și ăsta. — «Ia stăi!» zise atunci Păcală,
«Stai să ne 'nțelegem, frate!.. Poate-ajungem la 'nvoială.»

Din trei vorbe, se 'nvoiră. «Uf!» gândește amărit
Până'n inimă românul. «Bine că scăpaiu cu-atât!..
«De mai așteptam — știi poznă? — ai ce-aveau ca să mai vină—
«Mi-ar fi dat pe vacă, poate, preț de... *curcă*, sau... *găină*!»
Spre cumpărător pe urmă să 'ndreptează: — «Ei, acum,
«Haide dacă ai plăcere, ici la crâșmă peste drum.

«E un vin... de-ți bei căciula!... Să cinstim puțin.»—«Prea bine, «De mă lași—doi buni prieteni să mai iau pe lângă mine.» — «Vie!..» Când sosit-au însă:—«A!..» Păcală-i cunoștea. «Aia, ce-mi făcură vaca: ba *junincă*, ba *vițea*?.. «Bun de tot!» gândia 'ntru sine lung privind-i... «Va să zică, «Ei s'au învoit să-mi iee văcușoara pe nimică... «Și mai au de gând acuma ca să-mi dea pe gât și banii?.. «Lasă că-i învăț eu minte!.. Mi-or plăti ei, hoțomanii!»

Iată-mi-i pe toți în crâșmă... Vin crâșmarul le aduse. «Vin!» strigă mereu Păcală. Mână spartă se făcuse. Cu crâșmarul, pe sub mână, înțelegere luase. Mai din vreme, despre toate: cum și unde au să iasă. Și dup'un răstimp, când lumea se 'nvârtia cu dânșii roată: — «Ja poftim, crâșmare, 'neoace!.. Cât pui băutura toată?» El îi spuse: uite-atâta!.. Iar Păcală... ce făcù?..

Iși luă din cap căciula, de pământ cu ea dădù,
De-a huit în urmă joasa, mohorita cârciumioară:
—«Ți-o plăti căciula'n locu-mi!.. Eu, nici o lețcaie chioară!..»

— «Știu!.. căciula ta, plătește, — totdeauna mi-a plătit, — «D'asta nu mă doare capul! va plăti și-acum cinstit!..»
Și când o săltă crâșmarul — sus — din loc, văzura 'ndată,
Toți, lucind sub ea arginții, câți avea să ia drept plată...
Cei trei negustori se 'nhoalbă, cască gura, de mirare:
— «Tii!» gândiau ei.» Cum se facem, ca să fie-a noastră oare?»
Hotărîtu-s'au în taină: nici să doarmă, nici să bea,
Pân' n'or cumpără căciula, de le-ar cere-oricât pe ea!

Dar Păcală: — «Vai! se poate?.. Cum v'a și trecut prin gând?..
 «Nu, pentru nimic în lume, eu căciula nu mi-o vând.»
 Ca s'o dee, trebuiră să-i plătească... mult, cu draci!..
 Număratu-i-au pe dânsa... prețul a vre-o două vaci!..
 De prin bâlci apoi, căciulă, alta el își târgui;
 Și punând-o pe-o ureche, spre căminul său porni.
 Iară târgoveții noștri, din petreceri n'o mai scot,
 Până'n noapte! — «Las, căciula... are să plătească tot.»
 Când la plată însă, d'unde?... Dat-au ei și tot au dat
 De podeală cu căciula, pân'ce — fundul i-a crăpat.
 Aș!.. puteau s'o tot isbească de pământ, puteau s'o tae. .
 Geaba!... S'au ales, sărmanii doar c'o sfântă de bătae.

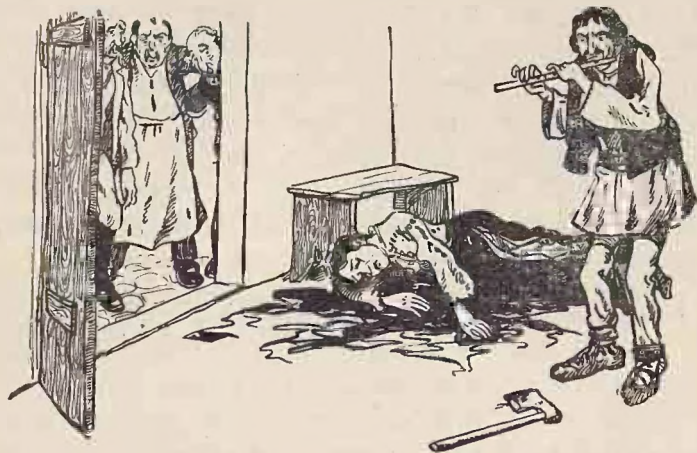
* * *

Cu nevăstă-sa, Păcală, s'a 'nțelea a doua zi
 Ce să facă, pe la dânsul târgoveții de-or veni.
 Bănuia el, vezi, că lucrul dat uitării nu rămâne;
 C'o să-l caute, să-i ceară socoteală, astăzi-măine.
 Și într'adevăr, spre-amează, iată-i!.. Mânioși ce calcă!
 Vin grăbiți, c'o falcă 'n ceruri, bieții, și 'n pământ c'o falcă.

Dar în casă când intrat-au, locului în prag stătură,
 Inlemniți tustrei de spaima grozăviei ce văzură...
 Pe nevăstă-sa, Păcală, strâns, de plete o ținea,
 Cu o mână, — iar în alta, un topor îi strălucea.
 Și-i dădea femeii 'n spate, fără milă, cu toporul.
 Muți se uită negustorii; mi-i cutremură fiorul...
 Iar Păcală, da 'nainte... Până când — ceva pocni;
 Și căzând femcea, valuri sângele din ea țâșni.
 Târgoveții, tac... Păcală, tace, par'că nu-i zărește...
 Cearc'a-și ridică nevasta, dar... degeaba se trudește.
 Cum o'ntoarce-așă rămâne. — «Vai!» se jeluește-amar.
 «Moartă!... Eu am omorât-o!... Eu, cu-această mână, chiar!..»
 «Ce făcui, sărman de mine?... Cât sunt de nenorocit!...»
 Apoi ia degrab'un fluer, mi-s'așterne pe doinit, —
 Și-i zicea la cap din fluer, c'un alean atât de mare:
 De vărsau, chiar târgoveții, lacrimi de 'nduioșare.

Iar nevasta 'nțepenită, și-a mișcat încetișor:
 Stânga 'ntâiu, pe urmă dreapta. După aceea un picior...

Apoi alt picior... În urmă, se sculă pe jumătate.
S'a sculat apoi cu totul:— «Ah, îți mulțumesc, bărbate!..»

Cu minunea ta de fluer, m'ai întors... din lungă cale!
«Pân'la iad mă coborîsem! Și-acolô... vai, câtă jale!..
«Ce de chinuri întâlnit-am!..»

Bieții târgoveți priveau
Iar cu gurile căscate, — și pe spini par'că stăteau.
Apoi:—«Știi ce, dragă vere?» lui Păcală i-au grăit,
«Tu să nu crezi că la tine cu gând rău noi am venit...
«Ci... de sănătate doară am venit să te 'ntrebăm;
«Și, c'un drum, — de ni-l-ai vinde — fluerul să-ți cumpărăm...
«Ce zici?..»—«De, iubiți prieteni!.. Fluer, care morți învie,
«Să-l înstrăinez, se poate?.. Nu-l dau... nici... pe-arginți o mie!..
«Ați făcut degeaba drumul, scumpii mei!.. Așă-i, muere?..»
—«Vai! mă mai întrebi, bărbate? Nu l-aș da pe-o'ntreag'a vere!»

Trebură, negustorii, bani să scoată, mulți, din pungă, —
Mulți de tot!.. ca'n stăpânirea fluerului să ajungă! —
Și când au eșit pe poartă, nu putea să se mai ție, —
Se strâmbă de răs Păcală, cu iubita lui soție!
Căci o păcăleală fost-au cele ce văzurăți, toate.
Un burduf cu sânge-avut-a pitulat femeia 'n spate.
In acel burduf, Păcală, da cu muchea de topor;
Și din el țâsnise 'n urmă sângele spumegător.

Iară negustorii, drumul spre oraș au apucat.
Răposase-acolo fata nu știu cărui om bogat.

Ei s'au prins că au s'o 'nvie, pentru sume mari de bani;
 Și-i cântau la cap din fluer... Aș!.. puteau să-i cânte... ani!
 Fata, d'unde să se scoale?... Ce bătae căzucească
 Au mâncat din nou, sărmanii!.. cât or fi s'o pomenească!

* * *

Cu nevastă-sa, Păcală s'a 'nțeleș acasă iarăși:
 Ce să facă mai departe, de-or veni cei trei tovarăși.
 Și a treia dimineață, numai iată-i, pe răcoare,
 Vin din nou: cu pasul iute, cu priviri scânteietoare.
 Dar Păcală, cum îi vede, ia din tindă o secure,
 Și prin partea cealaltă: tunde-o nene, spre pădure. —
 — «Gazda e pe-aci, nevastă?» — «Nu-i!» — «Da unde este?» — «Sus,
 «La pădure, chiar acuma, după uscături s'a dus.»
 Auzind în ce loc s'afliă, să-l aștepte n'au răbdare:
 Hai și dâșșii spre pădure, după el, în graba mare.

Și-l găsiră 'n umbra deasă a sălbaticii păduri,
 Chiar când se trudea să-și lege sarcina de uscături...
 — «A!..la dumneavoastră, tocmai, mă gândeam!»!..le-a zis Păcală
 «Vă băturăți joc de mine, când cu vaca, la tocmală...
 «Insă v'ați bătut de-atuncea și picioarele, pe drum,
 «Prea de-ajuns, gândesc!.. De-aceea, ia poftiți la mine-acum —
 «Să mâncăm, să bem o leacă, de! ca oamenii cinstiți.
 «Și-apoi... tot ce este-al vostru, îndărăt o să primiți —
 «Pân'la banul cel din urmă!.. Țiu din suflet să plecați
 «Azi cu inima 'mpăcată dela casa mea, — ca frați.»

Și din sân, cu-aceste vorbe, el un porumbel a scos:
 — «La nevastă-mea acasă zboară, porumbel frumos.
 «Spune-i să gătească iute: două rațe, doi-trei pui...
 «De mămăliguță, iarăși, nu uită cumva să-i spui!
 «Și... să facă și plăcinte, d'alea, știi, cum face ea,
 «Oameni când ne vin în gazdă, și să-i ospăteze vrea.
 «Când sosim acasă, toate gata negreșit să fie;
 «Căci altminterea... găteliul vi-l sucesc: și ei și ție!
 «Auzit ai?»... Și-i dă drumu... Porumbelul saltă 'n sus,
 Fluturând ușor din aripi, — și spre casă drept s'a dus. —

Târgoveții, de mirare, înlemnesc din nou tustrei...
 Iar Păcală, doar cu coada ochiului trăgea la ei. —
 Când acas'ajung, femeea — suflocată până 'n coate —
 I-așteptă... cu masa plină de-ale gurii, cu de toate.

Trei pui fripți erau pe masă, două rațe, și plăcinte;
 Și mămăliguța caldă innotă în unt fierbinte!
 Iară sus pe-o ladă, — mândru de-a lui pene albe-sure, —
 Stă un porumbel, întocmai ca acela din pădure...

— «Minunat!» zic negustorii. «Și de unde pricepuși
 «Ca să faci, nevastă, toate, astea care le făcuși?..»
 — «He!» răspunse ea. «De unde?.. Uite-! a venit, pe sus,
 «Din pădure, ca săgeata, porumbelul... și mi-a spus!»
 Negustorii, dau uitării gândul lor de răz bunare;
 Ba le pierе, sărăcuții, chiar și pofta de mâncare.
 Cumpără și porumbelul, bani — din gros — plătind pe el.
 Doar abia târziu văzut-au că-i... ca ori ce porumbel.
 Si dacă văzură... haide! la Păcală iar, pe dată, —
 Hotărîți... în cap să-l toace, joc de ei să nu-și mai bată!..

Când ajung acolo însă: — «Of!» nevasta-i se boceă,
 Și cu mâinile-amândouă pletele și-le smulgeă:
 «Soțiorul meu, și-al vostru bun prieten neuitat,
 «Nu-i! Priviți! Și-a dat suflarea!» — «Ce vorbești? E-adevărat?
 «Când muri așa degrabă?..» — «Adineaori?.. Când intrați,
 «Ii țineam chiar lumânarea!..» Ei s'apropie mirați...
 Se apleacă spre Păcală, care'n pat zăcea lungit:
 — «Ira!.. Țeapăn! Nu mai suflă! Dumnezeu deci... i-a plătit!
 «Haidem!..»

Și cu-aceste vorbe, la picior o iau, toți-trei...
 Cât trăi de-atunci, Păcală, nu mai dete ochi cu ei!

P. Dulfu.

Călătoria familiei regale ¹⁾

Vineri, 6 Maiu, la orele 10 p. m., M. S. Regele, însoțit de adjutantul de serviciu, a mers să inspecteze trupele din garnizoana Constanța.

La cazarma regimentului 34 Constanța, Maiestatea Sa a fost întâmpinat de d. general R. Boteanu, comandantul corpului V de armată, de d. general-adjutant I. Istrati, comandantul diviziei a IX-a, și de comandantul Pieței.

M. S. Regele trecu în revistă regimentul 34, așezat dealungul soselei, în linie de coloană pe plutoane și primi defilarea; în urmă, inspectă cu deamănuntul localurile trupei, interesându-se de starea sanitară și de efectivul trupei pentru mobilizare.

Maiestatea Sa termină inspecția mulțumind comandantului regimentului de modul cum s'a prezentat trupa.

Suveranul vizită în urmă manutanța garnizoanei și compania 5-a subzistență, unde examinează fabricațiunea pâinii, modul de conservare și calitatea ei.

M. S. Regele merse apoi la batalionul 9. vânători, care așteptă așezat în ordine de bătae pe șosea, în fața cazărmii. Comandantul batalionului prezintă raportul, iar M. S. Regele trecu în revistă trupa, în mijlocul uralelor și primi defilarea. Maiestatea Sa inspectă, în urmă, localul batalionului și mulțumi ofițerilor pentru rezultatul ce a constatat.

M. S. Regele merse, în urmă, la spitalul militar al corpului de armată, unde fu întâmpinat de medicul-colonel Grozeanu, care înmână Maiestății Sale raportul și situația bolnavilor, prezentând apoi personalul medical al spitalului.

Maiestatea sa trecu prin toate sălile de bolnavi, interesându-se de felul boalelor și de natura lor, cerând personalului medical deslușiri convenite, iar în urmă, părăsi localul spitalului, recomandând medicilor să aibă mare sollicitudine pentru bolnavi.

M. S. Regele trecu în urmă, la cazarma regimentului 9 călărași, unde fu întâmpinat de colonelul Pretorian, comandantul bri-

¹⁾ Vezi No. 35.

Orașul Constanța

găzii V de cavalerie. Regimentul călare, așezat în linie, fu trecut în revistă de Maiestatea Sa, iar în urmă a defilat. Maiestatea Sa a examinat în deaproape caii regimentului, de oarece toți sunt remonțați numai din Dobrogea, exprimându-și satisfacțiunea Sa. Suveranul trecu prin grajdurile și localurile regimentului cu care ocazie, comandantul regimentului mulțumi recunoscător Maiestății Sale pentru bunavoință ce a avut de a da singur ordin să se construiască actuala clădire, cu ocazia inspecției ce a făcut acum 2 ani regimentului.

Suveranul părăsi cazarma regimentului 9 călărăși, mulțumind comandantului pentru starea regimentului.

M. S. Regele merse la cazarmele regimentelor 18 și 13 artilerie și escadronului V tren, le inspectă pe rând, trecând în revistă regimentele și primind defilarea. Maiestatea Sa vizită localurile, trecând prin grajduri și cazarme ce erau frumos decorate, inspectă remizele de tunuri și magaziiile de harnașamente și azistă la manevra unui tun și la exercițiile de ochire ce se făcură în prezența Sa.

Maiestatea Sa, în urma rugăciunii comandantului regimentului 18, iscăli în registrul istoric al regimentului, spre a lăsa o amintire de această Augustă vizită.

M. S. Regele, mulțumit de rezultatul inspecției trupelor din garnizoană, exprimă d-lui General de divizie Remus Boteanu, comandantul corpului, Înalta Sa satisfacțiune, ordonând de a se aduce aceasta la cunoștința trupelor.

La ora 1 p. m., Maiestatea Sa se întoarse la cartierul Regal.

La orele 5 p. m., M. S. Regele, însoțit de adjutantul de serviciu, a mers la gimnaziu spre a-l vizita.

La sosire, Suveranul a fost salutat de: d-nii miniștri Al. Marghiloman, Delavrancea, d. General R. Boteanu, prefectul județului și d. primar al orașului. D: director al gimnaziului a întâmpinat pe Maiestatea Sa la intrarea în gimnaziu, iar elevii ce erau strânsi în vestibul L-au aclamat cu urale. Corul gimnaziului sub direcția maestrului de muzică, a executat imnul Regal, dpă care, a avut loc prezentarea corpului profesoral, Maiestatea Sa cerând relațiuni fiecărui profesor asupra materiei ce predă. În urmă, a vizitat cancelaria, biblioteca, interesându-Se de fondul de procurare al cărților, sala de experiențe, laboratorul de chimie, muzeul gimnaziului cu dotația de aparate și colecții, muzeul de antichități, interesându-Se de locul unde s'au găsit acele obiecte. Maiestatea Sa a inspectat, în urmă, elevii celor patru clase și ai secției comerciale, punând diferite chestiuni și insistând asupra importanței ce trebuie să aibă secția comercială într'o localitate ca Constanța. Inspecția s'a terminat prin exercițiu cu scuturi făcut de o echipă de elevi, cu acompaniament de piano, sub direcția maestrului de scrimă.

Maiestatea Sa, părăsind gimnaziul, a exprimat d-lui director Înaltele Sale mulțumiri.

M. S. Regele a mers, în urmă, la penitenciarul județului, unde a fost primit de d. procuror și de d. judecător de instrucție al tribunalului Constanța, care au prezentat Maiestății Sale un tablou de toți arestanții, arătând vinele fiecăruia. Maiestatea Sa a bine-

voit a grație doi din cei condamnați, dând ordin de a-i pune imediat în libertate.

M. S. Regele a continuat inspecția, mergând la școala primară mixtă No. 1, unde a fost primit de d. revizor școlar și de toți inștitutorii și inștitutoarele școalei. Corul elevilor și elevelor au salutat pe Maiestatea Sa, cântând imnul național, după care Suveranul a trecut prin clase, punând pe elevi și eleve să reciteze poezii și să execute diferite exerciții de gimnastică corporală, cântând; Maiestatea Sa a examinat, de asemenea, lucrul manual ce se execută de elevele acestei școli.

M. S. Regele, terminând inspecția, a exprimat inștitutorilor și inștitutoarelor mulțumirea ce are de a constată rezultatele obținute.

Seara, la orele 8, avu loc, la cartierul regal, al V-lea prânz dat de M. S. Regele autorităților și notabilităților orașului, la care au luat parte pe lângă d-nii miniștri prezenți, d. general comandant al corpului de armată și acel al diviziei, membrii autorităților civile și militare, inginerii serviciului portului, reprezentanții comerțului, în total, 40 persoane.

Sâmbătă, 7 Maiu, la orele 10 dimineața, M. S. Regele, însoțit de adjutantul de serviciu, a mers să inspecteze școalele de marină.

La sosire, Suveranul a fost salutat de d-nii: General de divizie R. Boteanu, comandantul corpului V de armată și Contra-amiral Eustățiu, inspectorul general al marinei. D. comandant al școalei a prezentat raportul, după care Maiestatea Sa a trecut în revistă pe elevii-ofițeri și pe elevii școalei de maștri militari, având la flancul drept pe ofițerii-profesori, cari au fost prezentați Maiestății Sale, iar în urmă Suveranul a primit defilarea.

Trecând în localurile școalelor, Maiestatea Sa vizită muzeul de artilerie, cerând explicații asupra munițiilor de artilerie, camera de specialități, unde sunt expuse diferite sisteme de torpile, interesându-Se de modul de ancorare și aprindere al fiecărei torpile. Intrând în sălile de studii ale anului I și al II-lea ale elevilor școalei de maștri militari, Maiestatea Sa pune diferite chestiuni referitoare la programul ce se predă.

Maiestatea Sa merse în sala de studiu a ofițerilor-elevi ai școalei navale superioare, unde puse elevilor diferite chestiuni din tactica operațiunilor combinate, dreptul internațional, apărarea sub apă și electricitate.

Suveranul părăsi școala mulțumind d-lui director pentru rezultatul constatat și pentru starea școalei.

M. S. Regele merse, în urmă, de vizită spitalul comunal, unde fu întâmpinat de d. primar al orașului și de medicii spitalului. Maiestatea Sa trecu prin toate sălile spitalului, oprindu-Se la patul fiecărui bolnav, interesându-se de felul boalei și de tratamentul ce urmează.

Suveranul părăsi spitalul manifestând mulțumirea că, în curând comuna va fi dotată cu un spital higienic și spațios, spre a răspunde necesității populațiunii.

La orele 12 jum. din zi, Maiestatea Sa S'a reîntors la Palatul regal.

După amiazi la orele 6 jum., Maiestatea Sa a mers în port să viziteze vaporul „Dacia“ al serviciului maritim Român; Maiestatea Sa a fost întâmpinat de d. ministru al lucrărilor publice Delavrancea, d. M. Râmnicăneanu, directorul general al porturilor și comunicațiilor pe apă, d. Popovăț, sub-directorul serviciului maritim; comandantul vaporului a prezentat raportul, după care Maiestatea Sa a trecut în revistă echipajul și personalul vaporului, înșirat pe punte.

M. S. Regele a vizitat cu deamănuntul toate instalațiile și cabinetele vaporului, exprimând comandantului mulțumirile Sale pentru modul cum este întreținut.

Seara, la orele 9, în saloanele cartierului regal, a avut loc un concert vocal dat de corul orașului, la care a asistat MM. LL. Regele și Regina, câteva persoane invitate și Curtea.

Duminică, 8 Maiu, la orele 10 dimineața, M. S. Regele, însoțit de adjutantul de serviciu și precedat de d. prefect al județului, a mers la biserica catedrală a orașului, spre a asista la serviciul religios. Maiestatea Sa a fost salutat la sosire de d. ministru Delavrancea, de d. General comandant al corpului V de armată, de primarul orașului, de toți ofițerii garnizoanei Constanța și de un numeros și distins public, care a aclamat pe Suveran.

Protopopul județului, înconjurat de clerul bisericii, a întâmpinat pe Maiestatea Sa la intrarea în biserică, cu Crucea și Evanghelia.

După terminarea serviciului religios, preotul paroh al bisericii a ținut o cuvântare prin care exprimă, în numele populației ortodoxe și cetățenilor orașului, asigurarea devotamentului și iubirii către Suveran și nețărmurita recunoștință ce toată suflarea orașului hrănește pentru Acela ce pune atâta sollicitudine și interes pentru propășirea orașului Constanța.

Maiestatea Sa se întreține, în urmă, câțva timp cu persoanele prezente și la orele 11 jum., s'a reîntors la cartierul regal.

La ora 1, a avut loc la pavilionul regal de pe dig un dejun la care Maiestatea Lor au invitat pe: d. ministru al lucrărilor publice, d. comandant al corpului de armată, d. prefect al județului, d. primar al orașului și alte persoane de distincțiune.

La orele 3 p. m., M. S. Regele a mers la gară pentru a părăsi Constanța și a reintra în București.

Pe toate străzile pe unde trebuia să treacă Maiestatea Sa până la gară, populația orașului strânsă salută cu respect și aclamă pe Suveran.

La gară, M. S. Regele fu întâmpinat de d. ministru Delavrancea, prefectul județului, primarul orașului, d. general R. Boteanu comandantul corpului de armată, cu toți ofițerii din garnizoană, consuli străini, d. Al. Cottescu, directorul general al căilor ferate, autoritățile locale și o mulțime de persoane notabile din societatea și

comerțul local. Corul școalei musulmane îl primi cu imnul național.

Maiestatea Sa s'a întreținut cu multă bunăvoință cu persoanele prezente, arătându-și înalta satisfacțiune pentru timpul petrecut în Constanța și mulțumind d-lui primar pentru recepția făcută.

La orele 3,5, M. S. Regele luă loc în trenul regal, ce se puse în mișcare sub conducerea d-lui director general al căilor ferate, părăsind Constanța.

La orele 7 și jumătate, trenul regal sosi în gara de Nord, unde M. S. Regele, după dorința exprimată de a nu I se face nici-o primire, fu întâmpinat de AA. LL. RR., Principele și Princesa României, AA. LL. RR. Principii Carol, Elisabeta, Maria și Nicolae, d. P. P. Carp, președintele consiliului de ministrii cu d-nii ministrii, I. P. S. S. Mitropolitul Primat, d. administrator al Domeniului Coroanei, prefectul poliției, comandantul pieței și casele regale și princiare.

Suveranul, vădit mulțumit de călătoria ce a făcut, a convorbit îndelung cu persoanele prezente, iar la orele 8 a sosit la palat.

Pe tot parcursul dela gară la palat, publicul așteaptă trecerea Suveranului, salutându-L cu multă venerație.

Adunarea generală a „Societății pentru învățătura poporului român“

Duminică 29 Maiu, la orele 10, s'a ținut adunarea generală a „Societății pentru învățătura poporului român“ în localul societății din str. Sf. Ecaterina, sub președinția d-lui I. Procopie Dumitrescu.

D. Const. C. Popovici-Tașcă, dă citire raportului censorilor asupra contului de gestiune pe anul financiar 1910—1911, conchizând să se dea descărcare consiliului de administrație de gestiunea anului trecut.

Se procede la alegerea membrilor eșiți la sorți și se realeg în consiliul de administrație d-nii: I. Poenaru-Bordea și dr. C. Istrati; iar în locul d-lui general P. V. Năsturel, care s'a mutat la Craiova, se alege d. N. Amira.

Se mai realeg d-nii: N. O. Popovici-Lupa, ca secretar general și C. Rădulescu-Motru, C. Popovici-Tașcă și G. Bănică, ca censori.

D. Negreanu, face propunerea ca toți actualii membri ai societății să facă propagandă printre cunoseuți și să caute fiecare a aduce noi membri în sânul societății.

Se aduc mulțumiri membrilor din consiliul de administrație, ca și d-lui P. Gârboviceanu, directorul școlilor societății, pentru munca ce depun și modul cum îngrijesc de interesele societății.

D. Focșăneanu, vechiu membru în consiliul de administrație, propune să se aducă mulțumiri și d-lor censori, pentru munca ce depun. Propunerea se primește.

Ne mai fiind nimic la ordinea zilei, ședința s'a ridicat la orele 11 dimineața.

Postelnicul Cumpănă

— Povestire —

Când îl vedea mai liniștit își luă și Postelniceasa inima în dinți și-l ispitea de una, de alta, până aducea vorba de bani și de datoriile de prin sat fără zapise:

— Uite, ferească D-zeu, poate să închizi ochii ca mâine și eu nu știu nimica!

— Cum, ce ai zis? ... Bani, datorii? ... Lada cu zapisele! Acolo-s și banii și datoriile toate! Altceva n'am nimic! M'au prădat d'atâtea ori hoții, am însurat, am măritat, parale am tot dat mereu din mână, de unde să mai fie?

Ș'a trecut așa multă vreme. Postelnicul se sfărojà, ca un fir de fân proaspăt ars de soare.

De ridicat în capul oaselor nu mai putea să se ridice, ci stă întins în pat, învelit cu o cergă ușoară, cu ochii pironiți în câte un loc. I se urase și bătrânci cu atâta zăcere și după sfatul femeilor s'a hotărât să-i facă maslu. să se aleagă odată la un fel cu el.

— Așa, Reveico, să dai bieteii Marii o vacă cu lapte și holda de cânepă din «Branişte». Și cheamă pe Ion, să-i dau zapisu, cheamă și pe Năstase și pe al Baciului! ... Și limba i se pierdeă într'un pomelnic lung nesfârșit.

Iar când se deșteptă și vedea oameni mulți în casă, zicea câte unuia pe nume, îl trăgea lângă pat, îi călă drept în ochi:

— Or ce ai făcut tu cu datoria aea? ...

— Păi, tocma d'asta credcam că m'ai chemat! Răspundea cel întrebat.

Știu, că ți-am plătit-o de două ori și mi-i teamă, să nu mai fiu tras în judecată înc'odată pentru ea! sfârșiă el.

Postelnicul se încruntă la față, ascuțiă gura, par'c'ar fi dat să zică: «Te-am chemat eu?» înghițiă în sec. Și după o clipă: «Bine, bine, o să am eu grije!»

După ce se înșirau cei chemați, unul câte unul, pe trepte, Postelnicul ațipiă iarăși și în ațipeala aceasta se vedeă, par'că, la înfățișări, cu traista de zapise, atârnată de gât, alături de oamenii aceștia, trași la față, întunecați, cu pieptul gol, cu zeghile de pe ei rupte. Și se făcea, că-i încolțise în inimă o ușoară nemulțumire de el, un fel de părere de rău pentru atâtea prigoniri pe nedrept, pentru o viață întreagă trăită în hărțueli! Se mai făcea că judecătorul se uită mânios la el și nu eră judecător ca cei văzuți de el până atunci; eră un judecător împodobit de lumină multă, căruia nu-i se puteă uită în față, dar care se înălță în tronul său măreț și-i vorbiă aspru, răsunător, ca un tunet:

— Toată strădania ta a fost nebunie! Ai mințit, ai înșelat, ai răpit, ai aruncat copii pe drumuri, ca să grămădești avutul lor la al tău!

Se trezia speriat, cătă'n jurul lui, întrebă cu graiul stins, fricos:

— Reveico, tu, unde ești?

Și femeia răspundeă:

— Iacă-tă-mă! Ce ai cu mine?

— Tu ești, Reveico, chiar tu, or e părere?

Și ăsta e patu meu, asta e casa mea?

— Cum vezi! adăogă ea, clătinând din cap și lăsând druga din mână ca să s'apropie de el.

Atunci Postelnicul oftă ușurat și o puneă să deschiză ușa, ca să se uite afară. Drept în fața casei se înălță unul în spatele celuilalt două ridicături pietroase: străjeri neclintiți ai vremurilor apuse; iar pentru Postelnic mărturie puternică de viață.

— Da, chibzuia el, ăsta e «Vârful Crucei» cu «Colțu de sânge», unde și-a pus capăt zilelor «Miua haiducească», când a împresurat-o potera. Dincolo e «Ghimbavu», muntele pleșuv și posomorât, ca și el în clipele astea de bătrânețe plină de dureri. Pentru muntele ăsta, își aduce el aminte, că s'a ciorăvăit atâta amar de vreme cu moșnenii, pentru el a mers pe la judecăți, a cheltuit bani cu nemiluita și nici până azi

n'a ajuns la un sfârșit, că stă mereu acolo'n preajma satului, ca un ghimpe în ochii lui și ca un cui strein în cuprinsul de munți și livezi pe cari e el stăpân!...

I se înțepeniseră acum oasele, vederile i se împăjieniseră, îi vâjâiau urechile și inima abia o mai simțea că bate. Zăcea pe o parte, nemișcat, și de atâta zăcere eră tot o jaină carnea pe el; iar mușenia casei, întreruptă numai de dârâitul drugei, vedeniile ce aveă, îl înfloră, îl făcea să scrâșnească din dinți, să încleșteze pumnii.

— Doamne, oare așa o fi pe lumea ailaltă? Și la aducerea aminte de moarte, i se întunecă mintea, și vedeă atunci draci mulți aținându-i calea, iar îngerii Domnului cum le făceau un semn din biciu lor de foc să-l ia în spinare, și vorbea în neștire, vorbea tare:

— Iertare! sfinților Arhangheli! Indurați-vă d'un păcătos, și nevrednic ca mine!

În lupta aceasta a ieșirii din corp, sufletul Postelnicului, înțelegea greutatea păcatelor lui și eră cuprins de un desgust de faptele lui, de un desgust de el însuși, care a fost în stare să le săvârșească. Și la gândul c'o să-și dea seama de ele, în fața cerului, se cutremură, și atunci simțea nevoia unei spovedanii curate, a unui cuvânt de mângâiere, de iertare pentru viața lui plină de blestem și osândă!

Postelnicul se trezia, încearcă să ridice capul, dar îi cădea jos, ca un bulgăre de plumb.

— Tu, Reveico! Ce faci acolo? Vino ici mai aproape! Mișcă-mă un pic din loc că mi-a încremenit spinarea!

Femeea cercă să facă voia omului ei, dar nu eră chip să-l urnească din loc, că-i putrezise carnea pe spate, de puteai s'o rupi bucățică cu bucățică.

— Ce zici, Șerbe, n'ar fi bine, să mai chemăm un popă, să-ți mai citească ceva, poate te-i mai ușură!

— Să vie! Tocma mă gândeam și eu! Și-a chemat pe popa cel mai bătrân din sat, și l-a rugat să-i citească moliftetele Sfântului Vasile.

O fi având și slujbele putere, or fi murit ei mulți oameni liniștiți, după ce le-a dat preotul deslegarea; dar pentru postelnicul Șerb se lungiau mereu clipele de durere, că pe sufletul lui se lăsase o povară, care se îngreuiă într'una, îl apăsă, îl strivea, îl chinuia zi și noapte ne încetat. Dar din atâta citanie pătrunseră par'că o vână slabă de lumină în

negura gândului lui și-i scotea înaintea ochilor, ca o cărare a mântuirii, un îndemn la răscumpărarea greșelilor din viață.

Și vorbiă tare cu ochii deșchiși, dar cu mintea adormită :

— Tu ce vrei? Dar tu? Așa? Aveți dreptate! O să vă dau și zapise și bani și pământ. vă dau tot, numai să mă lăsați în pace! Reveico, să aduci tu zapisele alea încoace!

Bătrâna lăsă drug și se apropiă de pat, cercă să-i ia cheea dela brâu, să-i facă pe plac.

Dar Postelnicul se deșteptă atunci ca arș la inimă, se uită crunt la femeea lui, o apucă de mână :

— Nu, nu! atâta puteă să zică și adormiă iarăși aiurând :

— Tu, Reveico, ascultă ce zic eu.

Tot să-mi aduci zapisele alea, să fac eu cu mâna mea, un pic de rânduială în ele.

Poate gândul ăsta, că las în urma mea toate lucrurile lămurite, mi-o mai ușură sufletu, și s'o îndură și bunu Dumnezeu, să-l cheme în odihna lui!

Stă ce stă și începeă iarăși :

— Să vie Ion al Radului, și Maria să vie, să vie Năstase!... Și începeă pomelnicul de nume lung-lung.

Postelniceasa își luă drugă, eșiă afară în pridvor, trimeteă o femeie în casă și ea o apucă pe uliță, lăsând pe Postelnic singur; i se urăse poate și ei cu atâta stătut lângă moșneag.

În drumul ei pe la porți chemă oamenii de cari vorbise Postelnicul :

— Mai du-te, vecine, or fii bun fine și repede-te până la noi, că vă chiamă Postelnicu.

Iar dacă au intrat într'o bună zi vreo câțiva inși în casă au auzit pe Postelnic vorbind lămurit :

— Banii sunt în celar. După ușe e o peatră mare 'n zid. Lăstăriți cu ceva, scoateți-o afară și-ți găsi un burdușel smolit. Aduceți-l încoace, să vă fac eu dreptate!

Când au sosit oamenii, aprinși la față, gâfâind, hop și postelniceasa :

— Da, ce-i asta Șerbe?

Și postelnicu aiură :

— Așa, bani, bănișorii mei, adunați cu munca mea, cu

munca voastră. Da, da să vă dau socotiala, socoteală dreaptă! și împărția la galbeni cu pumnul.

Bătrâna, la văzul banilor, aruncați în neștire, a pus mâna pe burdușel și a nceput să tragă. Postelnicul nu-l lăsă; i se încleștase mâinele pe el par'că și în lupta aceasta o bună parte din aur s'a imprăștiat pe jos.

Atunci Reveica a prins a se tânguî, a blestemă și a strigă ajutor c'o prădează hoții.

S'a adunat acum lume și mai multă: slugi, vecini, rude.

La țipetele și larma aceasta și-a venit și Postelnicul în fire. A deschis odată ochii mari, mari de tot, s'a uitat cu spaimă în jur și strângând în brațe și mai tare burdușelul cu aur rămas, a dat să zică: «Săriți hoții!», dar i s'a oprit glasul în gât, a rotit odată ochii umezi, sticloși, a hârcăit de două-trei ori și s'a dus în lumea vecinicieii.

I se alinase acum tot chinul și scăpase de cumpăna morței, care s'a alipit însă de aducerea lui aminte, ca să-i rămâc numele: *Postelnicul Cumpăni*.

Mihail Lungianu

DE PE DOMENIILE COROANEI

Luna trecută s'a ținut adunarea generală a *Băncii populare „Spătaru Milescu“ de pe Domeniul Coroanei Domnița* din jud. R.-Sărat.

Această bancă, deși înființată numai de 12 ani cu un capital mai puțin decât modest 180 lei, are azi 410 membrii și un fond de aprcape 100.000 lei, constând din 75.000 lei capital vărsat, 10.000 lei depuneri spre fructificare, 5.000 lei fond de rezervă, 2.000 lei fond cultural și 3.000 lei raportați pe anul viitor.

Dividenda ce s'a împărțit a fost de 8°/o.

Din Darea de seamă făcută de Președintele Consiliului de Administrație, d. I. Popovici, se mai vede că în tot timpul celor 12 ani, banca a progresat încet, dar sigur, cu toate că dela 1899 au fost și ani agricoli răi. Mulțumită ajutorului și poveților d-lui Ion Kalinderu, Administratorul Domeniului Coroanei, locuitorii au prins dragoste pentru bancă, care le dă bani cu dobândă mică de 9°/o pentru trebuințele lor productive. Dovadă sunt însuși împrumutările cari au fost acordate mai toate pentru cumpărări și arendări de pământ, construcții de case, cumpărări de vite, de porumb pentru hrană, nutreț și cereale de sămânță, etc.

În sfârșit biblioteca băncii a fost deasemenea bine cercetată, iar consiliul de Administrație a orgauizat mai multe conferințe.

Cum să cultivăm fragile și căpșunile

Cunoștem cu toții fragile, cele dintâi fructe de primăvară, care se găsesc pe costișe în fața soarelui, prin livezi și fănațe și prin poenile pădurilor.

Ele cresc, cum știm bine, pe locuri nelucrate și nesămănate și adeseori aduc oamenilor săraci un venit frumușel, culegându-le și ducându-le să le vândă în orașe, unde se plătesc bine, sau le vând prin gărilile drumului de fier.

Cultura fragilor e foarte ușoară și fiecare proprietar — mic și mare — ar trebui să aibă măcar un strat mic cu fragi în grădină. E greu numai să înceapă, că mai târziu convingându-se că aduc folos destul de bun, își vor da silința să cultive fragile line, în vedere de a avea foloase mari. Mai ales femeile din apropierea orașelor să nu întârzie a-și forma straturi cu fragi, pentru că ele le pot vinde mai degrabă.

Fragile sunt plante ierboase care, odată plantate, trăesc mai mulți ani pe acelaș petic de loc.

Varietăți. — Învățații și grădinarii deosebesc multe neamuri de fragi.

Noi vom deosebi fragile în două grupuri și anume:

1. Fragi cu fructe mari și bune, care rodesc numai odată pe an.

2. Feluri de fragi cu fructele mari și foarte bune, care infloresc și rodesc de mai multe ori pe vară (Fraissiers remontants cu fructe mari, cum le spune francezul sau fragi de lună, cum zice românul).

Cine dorește să aibă un neam bun de fragi, îl găsește la grădinari. Noi recomandăm să-și procure fragile dela casa Villmorin Andrieux, Paris, Quai dela Megisserie, 4, sau dela institutul pomologic din Reitingen (Germania).

Fragile se înmulțesc foarte ușor prin mustăți sau cărceele lor: acestea se prind lesne de pământ, desvoltă în jos rădăcini; iar în sus frunze și ne dau astfel plante tinere, cari se îndesesc și degrabă dau stratului înfățișare sălbatică, dacă nu se rup și nu se dau la oparte la timpul potrivit.

Fragilor le merge cel mai bine în câmp, la șes, într'un pământ argilos (lutos), ravân, răcoros, bine gunoit, cu poziție spre răsărit și ferite spre miază-zi de arșița soarelui.

Pământurile uscate, nisipoase, nu sunt bune pentru cultura fragilor. Asemenea pământuri trebuesc amestecate cu altele aduse din vecinătate, ca să țină în ele mai bine umezeală. Apoi trebuie și gunoiu nedescompus, pentru că el se descompune mai iute în pământ nisipos.

Rotațiunea. — Ca să avem fragi alese și mari, nu lăsăm fragile mai mult de 2 sau 3 ani în acelaș strat.

Cele mai multe plante de fragi îmbătrânind, încep după

3 ani a se slăbi, multe suferă acum mai tare și de frigul iernei și de seceta verei și produc mai puțin, fragi mai mici, unele chiar încep a se usca.

Recolta cea mai frumoasă o dobândim în anul al 2-lea, pe când în anul 1-iu fragile sunt mai puține și mai mici, plantele fiind încă tinere, iar în anul al 3-lea recolta e iarăși slabă, pentru că frăgăria a început a îmbătrâni.

Ca să culegem totdeauna fructe mari și multe, trebuie să formăm regulat în anul al treilea un strat proaspăt, care ne dă în anul următor, adică în anul al patrulea, recoltă, pe când din stratul cel vechiu smulgem plantele și le aruncăm pe grămada de gunoiu, iar plantele tinere crescute din mustățile fragilor se plantează în stratul pregătit din nou.

rotațiunea se cuprinde în această schimbare a stratului.

Ca să avem folos mare din cultura fragilor și să întreținem neîntrerupt cultura lor, alegem o bucată de loc bun și-l împărțim în 6 straturi, care pe rând se plantează cu fragi și, în aceeași ordine, după 3 ani se lasă liber să se odihnească alți 3 ani, cultivând stratul în timpul acesta cu legumi, gunoind bine pământul, săpându-l și pregătindu-l pentru o plantație nouă de fragi.

Timpul plantărei. — Timpul cel mai potrivit pentru formarea frăgăriei și plantarea stratului nou cu fragi e luna August. Plantele puse acum se prind și se întăresc până în toamnă întru atât, că primăvara viitoare înfloresc și sigur dau o recoltă.

Îngrijirea straturilor cu fragi. — Toamna târziu tăiem mustățile și frunzele uscate, săpăm sau prășim pământul și-l acoperim cu gunoiu de grajd în grosime de 2 — 3 degete, numai inima plantelor rămâne descoperită.

Gunoiul apără plantele iarna de ger și descompunându-se intră cu apă în pământ și-l hrănește.

Primăvara se curăță stratul de gunoiul păios, se ridică frunzele uscate și înegrite, se sapă pământul cu băgare de seamă printre plante, îngropând cu această ocaziune și gunoiul mărunț, rămas pe strat.

Înainte de înflorire, tăem cu cuțitul sau cu foarfecele mustățile, nu le rupem cu mâna căci se vatămă plantele.

Când sunt înflorite fragile cer multă apă și hrană, de aceia se toarnă must de gunoiu cu 5 părți apă, la care se mai adaugă bălțgar și cenușă.

Culesul fragilor se face dimineața după ce s'a ridicat roua; acum ele sunt mai aromatice decât spre seară, dacă au stat peste zi în soare.

(„Agricultorul”).

Ce e mai ușure și ce e mai greu?

— DIN POPOR —

Înțeleptul Solomon își crescuse copiii, învățându-i, de mici — pe lângă calea bisericii — multe alte pilde și tâlcuri...

La bătrânețe, înțeleptul ăsta rămăsese orb și nu mai avea la casă-i decât pe un singur fecior. Dar, cum a făcut feciorul, a supărat odată așa de rău pe taică-său cu purtarea lui, că Solomon a și poruncit slugilor să-i facă «drum de călător» dela casa lui.

Și așa, zile întregi și săptămâni și luni a stat feciorul lui Solomon departe dela casa părintească; iar tatăl zăcea întins pe patul de durere, fără a dori să mai auză de acela care-l supăraseră.

Toate însă sunt până la un loc. Dela o vreme, pe fecior l-a rășbit dorul de binele și de mirodeniile din care fusese depărtat și, ca fiul cel pierdut de care vorbește Sfânta Evanghelie, s'a hotărât să încerce inima lui Solomon, poate l-o iertă.

N'a îndrăsnit însă să se ducă chiar el, ci a chemat pe un Țigan care-i fusese slujitor:

— «Vezi tu, încearcă, nu m'o iertă tata? Na pielea asta de țap; îmbracă-te cu ea și du-te de-i vorbește, să creadă că sunt eu».

Uitasem să spun — feciorul lui Solomon eră păros.

Face țiganul cum e povățuit, se duce la înțelept, intră în casă și începe să se milogească lângă pat:

— «Tată, tată, iartă-mă! Gândește-te că ești bătrân; o să murim și nu e bine să murim neîmpăcați!»

— Cine ești tu? — întreabă orbul mișcându-se în pat și mai bucurându-se, par'că!

— Eu, fiul tău.

— Fiul meu? Mai nu cred! Să te pipăiu.

— Se pleacă Țiganul de-l dibue Solomon.

— Așa e! — zice bătrânul pipăindu-l — «dar vorba n'o ai. Dacă ești tu fiul meu, dă-ți cuvintele mele afară!»

— Cum?

— Iată, răspunde-mi la întrebarea asta: Ce e mai ușure și ce e mai greu?

— Mai ușure — zice Țiganul — e fulgul și mai greu, e plumbul.

— Ieși afară! — răcnește bătrânul. «Nu ești tu fiul meu!» și se repede, așa cum poate, să-i mai dea și câtva de cheltuială Țiganului.

Ala, niciuna, nici alta, a rupt-o la sănătoasa și numai o fugă a ținut până la locul unde-l așteptă feciorul izgonit. Acolo, îi spuse ce-a pățit.

— Păi, n'ai nemerit-o — zice feciorul. «Du-te 'ndărăt și spune-i: Tată, tată! *«Mai ușure e tinerețea și mai grea, bătrânețea!»*»

S'a dus sluga iarăși la Solomon, s'a prefăcut că e fiu-său și a cerut iertare. Solomon l-a dibuit, i-a pus întrebarea și, când i-a dat răspunsul cuvenit, bătrânul a început să lăcrămeze — că doar la atâta îi mai erau buni ochii, și a strigat:

— Așa e! Tu ești, iacă te iert. Vino 'n brațele mele! Cât o fi stat sluga acolo, nu știu. Știu că a doua zi feciorul cel adevărat eră iar lângă taică-său, în cinstea și binele din care fusese izgonit.

Și, iacă-așa, grea e bătrânețea, moșicule! Iți spuseci întâmplarea asta, fiindcă mă întrebași: de ce sunt trist? De multe, de multe, că vezi d-ta: ochii văd, inima cere și nu e nici-o putere!

D'aia, e sfânt cântecul:

Nu s'o găsi cineva,
Să-mi cumpăr tinerețea
Și să-i vând bătrânețea?
Mare pomană-ar făcă!

(Auzită la Toma Chelu, de 72 ani, din Priboeni-Muscel.)

C. Rădulescu-Codin.

INSTIINTARE

În vederea cererilor ce ni s'au făcut de mai mulți cucernici preoți, învățători și notari, spre a le da colecții din anii trecuți ai revistei cu prețuri reduse, pentru biblioteci sau pentru premii elevilor absolvenți; facem cunoscut că comitetul revistei le-a admis cererea și deci punem în vânzare colecții din anii trecuți cu următoarele prețuri:

O colecție completă pe un an în fascicule	lei 4,—
» broșată pe un an	» 4,50
» » » 6 luni	» 2,—
» » » 3 »	» 1,25
» legată » 6 »	» 2,50

Odată cu cererea trebuiesc trimiși cu mandat postal și banii.

Pentru comande dela **zece** colecții în sus se mai face un rabat de 5 la sută.

Administrația.

PAGINA GLUMEATĂ

NENEA CÂRLIG

— DUPĂ ALȚII —

Nenea Cârlig e cunoscut nu numai în mahalaua lui, dar în tot Oborul și'n toate piețele din București pentru apucăturile lui de zgâreit. În tinereță fusese strins la mână și nu se'nsură, că, de, vorba lui: „Femea și copii se țin cu cheltueală“.

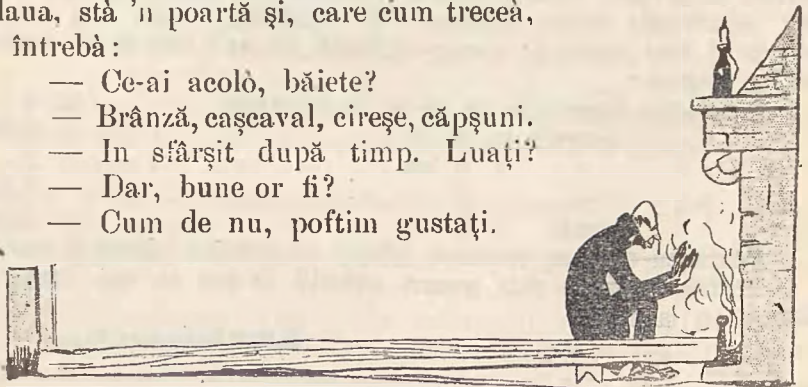
E și altă vorbă. „La douăzeci de ani, se'nsoară omul singur; la treizeci, îl însoară alții; la cincizeci, numai dracul, dacă mai poate izbândi“.

Așa că nenea Cârlig trecuse de mult dealul și tot neînsurat rămăsese. A stringe avere eră acum la el nu lucru teafăr, ci adevărată boală, adică nebulie. Economia, cumpătarea, au o margene, de care trecând omul, se face de ris ori mai curând de plâns. Ce să-l catigorisim noi? De pe roade se judecă pomul și de pe fapte, omul? Unul din năravurile lui eră

să nu cheltuească nimic pe mâncare: o pâine neagră de zece bani o socotea prea de-ajuns. Udătura o căpăta pe degeaba. O bucată de vreme, până Oltenii i-au aflat damblaua, stă 'n poartă și, care cum trecea, îl întrebă:

- Ce-ai acolo, băiete?
- Brânză, cașcaval, cireșe, căpșuni.
- În sfârșit după timp. Luați?
- Dar, bune or fi?
- Cum de nu, poftim gustați.

Și nenea Cârlig gustă, înse de cumpărat nici vorbă; la unul zicea că nu-s bune; altuia îi spuneă că le ține prea scump; pe alții îi puneă de cântăreau și'n vremea asta, gustă mereu. Când la urmă, găseă cântăreala rea și aruncă marfa 'n coș.

A mers treaba tot așa pân l'au luat Oltenii la ochi și, când îi mai chemă, în loc de-a se opri, fugeau și mai cu draci strigând: „Mai vezi de alții, nene Cârlig, că pe mine mă ai“.

Dacă 'nțelese că nu merge cu Oltenii, nenea Cârlig pornea des demineată într'o zi la Obor, în alta la Piața mare ori

la Piața Amzei, la hala Traian, la hala Ghica Vodă și gustă Lunia, bună oară, cercetă pe la băcăni: măsline, stafide, năut, alune și câte multe și mărunte, de cari are omul nevoie la casa lui. Marția mergeă cu slujba pe la tărăbile cu brânzeturi, la preocupetele cu unt, smântână, iaurt, lapte bătut, și,

ca unul care vrea să cumpere, gustă mai întâiu din toate. Dar nu i se loveă nici una pe plac: ori le găseă prea acre ori prea dulci ori nu tocmăi proaspete și treceă înaintea.

Nici de poame nu duceă nenea Cârlig dorul. Când eră vânzarea în toiu, se pomeneă negustoreasa cu Dumnea-lui muștereu, pe ciupeală.

— Bune cireșele ori fragele?

— Bune, d-le, bune...

— E voe de gustat?

— Cum nu, poftim!

Și nenea Cârlig hap de ici, hap de còlo... Ce folos? Tot nu le găseă bune și treceă la altă tarabă, pân'ce se sătură.

De serbătorile Crăciunului, când și cel mai sărman ori merge la o rudă ori îi vine lui cine-va, Cârlig stă singur înaintea focului și rodeă bucata de pâine neagră, gândind: „Și dac'ar fi cozonac sau dac'ași mâncă pâinea c'o bucată de șuncă ori de pureel fript, nu tot o să se isprăvească? Măine n'o să mă scol tot flămând, ba poate încă mai poficios? Zi, Ghiță, c'ai mâncat și Tacu să te cheme“.

Dar, — de! — când e treaz omul își poate face fel de fel de judecăți, în somn, înse, nu-i așa. Atunci simțiri ascunse i se trezesc în minte și-l c'am necăjesc. Tot așa și nenea Cârlig: vedea 'n somn mulțimea de cărnați și de caltaboși, cari plouau ca din sesin. Și-l prindea o frică nespună, gândind că negustorul o să-l apuce de plată.

Avea două zile fericite pe an, Sf. Gheorghe și Sf. Dumitru, când se ducea pe capul chiriașilor și luă chiriile. Atunci număra lacom hârtiile de douăzeci și de câte o sută, le așeză bine în lada veche mare, de Brașov, moștenire dela părinți. În mahala, toți îl credeau lipit sărac, casele le avea în alt capăt al Bucureștilor și dânsul stă cu chirie. Intr'una din zile, băcanul din colț, om bătrân și milos, zise: „Știi ce, nene Cârlig? Haide și stă la mine. Te știu om cinstit și, când merg încoace și-n colo, d-ta trage cu ochiul. Prea mă fură băieții“.

A stat Cârlig bucuros, că nime nu fuge de mâncare bună și de-o sticlă de bere; dar, când într'o Sâmbătă, a văzut ce răsipă face băcanul, dând la toți cerșetorii câte ceva de pomană, a fugit, zicând că, de-ar mai stă, pierde de necaz.

Și așa nenea Cârlig a adunat avere bunișoară.

La moarte se văzu că avea patru case în Sf. Vineri, cu câte două mii de lei chirie; bani în bonuri două sute de mii; iar lucruri: o masă, un scaun și un pat, toate de

brad. Cu mare nevoie a dat pe ele un Ovreu zece lei. Moștenirea a venit unui nepot de soră, care, rămas orfan la zece ani, a fost ajuns haimanaua haimanalelor, că

nene-so Cârlig i-a zis: „Fă, băiete, ce te-o povățui Cel de sus; eu n'am cu ce te ajută“.

Haimanaua a dat iurăș în avere, i-a dat sprafcă și'n câțiva ani nu s'a ales nimic din strădania lui nenea Cârlig, că nu'n zadar se zice: „Banii stringătorului, pe mâna răsipitorului“.

Neculcea

MINISTERUL FINANTELOR

Direcțiunea Contabilității Generale a Statului și Datoriilor Publice

PUBLICATIUNI

A 5-a tragere la sorți a titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1908, împrumutul de 70.000.000 lei, se va efectua în ziua de 18 Iunie/1 Iulie 1911, ora 10 dimineața, în sala specială a Ministerului Finanelor, conform dispozițiilor stabilite prin regulamentul publicat în „Monitorul Oficial“ No. 245 din 7 Februarie 1906.

La această tragere se vor amortiza titluri pentru o valoare nominală de 610.500 lei în proporția următoare:

21 titluri à 5.000 lei	105.000 lei
74 „ „ 2.500 „	185.000 „
153 „ „ 1.000 „	153.000 „
335 „ „ 500 „	167.500 „
<u>583 titluri în valoare nominală de:</u>	<u>610.500 lei</u>

* * *

A 11-a tragere la sorți a titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1905, împrumutul de 100.000.000 lei, se va efectua în ziua de 18 Iunie/1 Iulie 1910, ora 10 dimineața, în sala specială a Ministerului Finanelor, conform dispozițiilor stabilite prin regulamentul publicat în „Monitorul Oficial“ No. 245 din 7 Februarie 1906.

La această tragere se vor amortiza titluri pentru o valoare nominală de 629.500 lei în proporția următoare:

22 titluri à 5.000 lei	110.000 lei
76 „ „ 2.500 „	190.000 „
157 „ „ 1.000 „	157.000 „
345 „ „ 500 „	172.500 „
<u>600 titluri în valoare nominală de:</u>	<u>629.500 lei</u>

* * *

A 11-a tragere la sorți a titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1905 (rentă convertită), împrumutul de 424.613.000 lei, se va efectua în ziua de 18 Iunie/1 Iulie 1911, ora 10 dimineața în sala specială a Ministerului Finanelor, conform dispozițiilor stabilite prin regulamentul publicat în „Monitorul Oficial“ No. 245 din 7 Februarie 1906.

La această tragere se vor amortiza titluri pentru o valoare nominală de 2.671.000 lei, în proporția următoare:

5 titluri à 20.000 lei	100.000 lei
322 „ „ 5.000 „	1.610.000 „
<u>1922 „ „ 500 „</u>	<u>961.000 „</u>
<u>2249 titluri în valoare nominală de:</u>	<u>2.671.000 lei</u>

Publicul este rugat a asista la trageri.

DIN ZIARE ȘI REVISTE

Stricăciunile făcute de căței

Se știe că uneori căței rup și sfășie tot ce le cad la îndemână și că bătea și alte mijloace nu folosesc. Ii mănâncă dinții și au nevoie să muște și să roază mereu. De aceea e să le dăm o bombă de lemn sau de cauciuc să-și facă damblaua cu dânsa.

(Foaia Duminicii).

Foi de viță ca purgativ

Luăți 3 — 4 foi de viță, le spălați cu apă rece, ca să nu aibe insecte pe ele, apoi turnați peste aceste foi, o ceașcă cu apă în clocote, lăsați să tragă vre-o 10 minute; strecurați apoi ceaiul și beți acest ceai căldicel, înainte de culcare. Ceaiul are un gust foarte plăcut.

(Sănătatea).

Tipuri din București

ȚIGĂNCI GHICITOARE

Frumusețea este Podoaba Omenirei

DORIȚI să aveți un TEN ALB și FRUMOS?

Intrebuințați numai: CREMA, SAPUNUL și PUDRA ORIENTALA de ORȘOVA

ale farmacistului
Ignatz Freyler

Recunoscute ca cele mai igienice preparate fără substanțe vătămătoare cari fac să dispară

Pote, Platruc, Coșulețe și Crăpăturile de Vânt conservând obrezul până la starea cea mai înaltă
Este o ad vătărată **COMOARĂ** pentru **SEXUL FRUMOS**, se vinde cu:

Lei 1,20 Borc. de Cremă Orient.; Lei 1,50 Sapunul Oriental și Lei 2 Cutia Pudră Orient.
Se află de vânzare în București la toate Drogheriile, Farmaciile și Princip. magazine

Brașila: D-ra Albertina Polak, Clubul Comercial.
Bărlad: Leon M. Finchelmann
Bacău: S. Kellmann.

Corabia: Gr. Petrino, Marin R. Iliescu, D-tru C. Petrovici, Nicolae Marincescu.

Constanța: L. et I. Lascaridis.

Galafat: Iosef Rendek.

Ceraoal: Stănescu et Arghirescu, G. Popescu.

Călărășii: Frații Iarchy, V. R. Bacarescu, G.G. Munteanu.

Cernavodă: Mag. „La Țărâncă”

Craiova: S. Lazăr Benvenisti, C. R. Iliescu, droguerie, A. M. Berger, Emanuel David, S. Benvenisti, Ioan N. Boeru, Ed. Kouteschweller, Frații Paraschivescu.

Dorohol: M. L. Schulimsohn

Focșani: S. Cohn, Frații

Rosner.

Găldan: Gh. Nastasescu.

Galății: Toma Aburel, C.

Teodorovici.

Giurgiu: S. A. Finți.

Huși: M. Brochmann.

Iași: Frații Braun, Str. Ștefan cel mare 53.

Pitești: Nae Popescu.

Ploiești: I. Năstăsescu, libr. Farmacia V. Livovschi.

P.-Neamț: S. Stambler.
Rășnari: G. T. Mavrodianeanu.

R.-Vâlcea: Gr. Petrino.

Slatina: Badea Florescu.

Slobozia: Nicolae I. Deleanu.

Târgov. Barbu Călinescu.

T. Măgurele: Frații G. Luca-

tos, A. Gologan.

Tg.-Jiu: Ilie Șerbu, Benjamin Penchau.

Tg.-Ocna: Elias Michelson.

La T.-Severin numai la magazinele Iosef Frisch

„VICTORIA”

Societate anonimă de asigurări generale și reasigurări

IN BUCUREȘTI

Direcțiunea Generală: Bulevardul Academiei No. 10

CAPITAL STATUTAR LEI 5.000.000

ÎNTÂIA EMISIUNE LEI 1.000.000

Societatea asigură: a) contra pagubelor cauzate de Incendiu și Explozie, precum și în contra Tempestei și Ciclonului; b) asigurări asupra Vieții și Rentei viagere; c) contra pagubelor de Transport maritim fluvial și terestru; d) contra pagubelor cauzate de Grindină la cereale și vii; e) contra accidentelor corporale și a consecințelor răspunderii civile; f) contra pagubelor provenite din Mortalitatea vitelor; g) contra spargerii oglinzilor, geamurilor și firmelor de cristal, etc.

Societatea „Victoria” asigură în mod gratuit clădirile în construcțiune până la punerea acoperișului, iar informațiuni mai detaliate a se cere Direcțiunii societății.

Reprezentanța generală—București, Str. Karageorghievici, 3

Inainte și după
INTREBUINȚAREA
CREMEI și PUDREI „FLORA“

Un obraz curat și frumos

se obține prin întrebuințarea cremei și pudrei „FLORA“ preparate de Al. Iteanu, farmacist, furnizor al Curții Regale. Pudra „Flora“ fără bismut, mărește efectele uimitoare ale cremei „Flora“ Crema lei 1,50—Pudra „Flora“ lei 2.—Săpun „Flora“ lei 1,25.—Pomadă de păr „Flora“ neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului, lei 2,50, borcan mai mic lei 1,75

Capilogen „Flora“ (apă de păr) sticla mare lei 3,25, mică 2,50.—Pastă de dinți „Bucol“ lei 1.—Apă de gură „Bucol“ lei 1,50.—Lapte de crin „Flora“ pentru înfrumusețarea tenului lei 2.—Săpun de lapte de crin „Flora“ lei 1,25. La nemulțumire se restituie imediat costul.

DE VÂNZARE LA DROGUERII ȘI FARMACII

Se caută depozitari în comunele rurale; a se adresa la depozitarul general L. Lindenberg, București, Str. Lipsani No. 51.

FAGURI artificiali, subțiri și rezistenți se pot avea dela M. ALEXIEF (apicultor), Iași.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central:	la Londra
Lachlan Macintosh Rate	„
G. I. Goschen	„
Viconteles Duncannon	„
E. W. H. Barry	„
Robert Hamilton Lang	„
Demetre de Frank	Viena
P. Naville	Paris
Ad. Vernes	„

Directori: { C. A. Stolz
E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 6 Creta Winchesterstreet.

Sucursala: București. Piața Sf. Gheorghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, București.

Capital în acțiuni întreg vărsat în aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă compuse din prime și daune 3.955.688.76

Idem format din capital și alte rezerve „ 1.075.842.60

Total în aur „ 7.052.531.36

Daune plătite 33.000.000

Vice-președinte, A. Băicoianu.

Dir. general, E. Grunwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra incendiului, a „grindinei“, contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt primite în toate combinațiunile obișnuite ca: „cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă“.

Sediul social în palatul Soc. din str. Doamnei No. 12, București. Repres.

generală în Buc. str. Smârdan No. 4.

Agenții în toate orașele din țară.

ACTIVITATEA SOCIALĂ

A

PREOȚILOR ȘI INVĂȚĂTORILOR

CUVÂNT

DESPRE

ÎNJURAREA CELOR SFINTE

„Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeuului tău“.

Frați Creștini,

Că noi Românii — poate singurii din lumea creștină — înjurăm de biserică, de cer, de grijanie, de cruce, de altar, de evanghelie, de Hristos, de Dumnezeu... e fapt cunoscut de noi.

Și veți întreba pe mulți de ce înjură, că-i păcat, ori că nu-i frumos, ori că nu-i bine. Îți va răspunde că nu înjură numai el, ci atâtea. Ei bine. asta nu-i o scuză. Sunt bețivi pe lume? Sunt destui. Mă îndreptățește oare asta, ca și eu să-mi beau mințile și să-mi fac de cap? Nu. Sunt nebuni în lume? Sunt. Pot eu pentru asta, să-mi calc pe cuget și să fac fapte de nebuni? Firește că nu.

Altul îți va răspunde că înjură de necaz, de supărare de vre-un foc ce are. Nici asta nu-i o scuză. Ai înjurat și ți-ai dăscărcat tot veninul inimii tale. Ai îndreptat ceva cu

asta? Ai folosit ceva? Ai adus pe cine-vă la cale prin acele vorbe nesocotite? Eu cred că nu.

Și atunci cum rămânem? Injurăm așa de flori de măr. Astfel de lucruri, care nu sunt de vre-un folos, care n'au un rost de a fi le putem săvârși atunci când prin ele nu vătămăm pe nimeni, când nu călcăm nici o lege.

Injurăturile însă sunt și fapte nesocotite, în contradicere cu dreapta judecată și sunt și o fățișe călcare a legei noastre Dumnezeiești.

Sunt injurăturile în contradicere cu dreapta judecată? Da. Ia închipuiți-vă d-voastră un părinte, care viața lui întreagă si-a hărăzit-o creșterii și fericirii copiilor lui; că ani de zile a veghiat asupra-le; că nimic n'a cruțat pentru a-i scoate deasupra; că le-a asigurat și traiul în viitor și că în schimb nu le cere nimic. Nu-i așa, că oamenii ăștia datoresc părintelui lor ciuste și recunoștință dacă nu mai mult? Ei bine, ei nu fac așa, ci când le vine gust batjocoresc, injură și necinstesc pe bătrânul lor tată, căruia îi datoresc tot ce sunt și ce au. Gustul ăsta și-l fac ei cam des, mai în toate zilele, ba și de mai multe ori în zi. Ce să zic de așa oameni? Cum să-i socotești? Ori că-s căni la inimă și n'au nimic omenesc în ei, ori că-s săriți din minți.

Dar Dumnezeu cine este? Cine alt decât părinte a tot ce este, făcător și păstrător a toate, desăvârșirea, bunătatea, atotputernicia cea mai înaltă. El a urzit lumea așa cum este. El a făcut cerul. El a croit drumuri neschimbate atâtor mii de mii de stele. El a făcut pământul cu tot ce e pe el. El a făcut pe om. El a orânduit ca soarele să lumineze și să încălzească, ca norii să dea ploaie, ca plantele să crească. El ne ține. Intr'o clipă ne-ar putea pierde. O mică abatere a pământului din drum, stingerea soarelui, o ciocnire cu vre-o stea, lipsă de ploaie, ploaie prea multă sunt doar câte-va din cele ce Dumnezeu le poate. Cu adevărat zice Psalmistul: «întoarnă-ți fața ta, Doamne, dela noi și toate vor peri».

Atunci, cum vii tu om de azi pe mâni — care de ai ceva netrecător în tine, sufletul, El ți l-a dat; de cunoști adevărul, El ți l-a descoperit — cum vii tu să-I batjocorești fățiș numele și să-L injuri cu vorbe murdare?

Nu știi că Dumnezeu te vede, te aude, că și cugetele noastre El le pătrunde?

Și dacă e o nebunie a-ți bate joc de un tată, de un binefăcător din lume — e un păcat strigător la cer a injură pe Părintele atotțiitor al întregii lumi —.

Dar să trecem mai departe. Măși aștepta ca între tine care injuri așa sălbatec și între Dumnezeu, între tine și biserică să fie o ruptură. Nu vrei să știi de biserică, de lege, de Evanghelie, de cruce, de Dumnezeu; injuri și desprețuiești totul. Ei bine, nu-i așa. Tu injuri, dar și cinstești crucea, Evanghelia, biserica.

Injuri Paștele, dar te pregătești prin post pentru ele și prășnuești cu biserica biruința Domnului și prin El a lumii. asupra morții și întinericului lumii acesteia. Injuri pe Maica Domnului, dar te și închini ei.

Injuri pe Hristos, dar îi ascuți în genunchi cuvântul său Dumnezeesc — Evanghelia —; îi mărești puterea lui în lume; te înduioșezi de patimile lui, de hunătatea sa, care iartă pe cei ce-L duc la Golgota; slăvești învierea Sa și o mărturisești cu ceilalți creștini. Il injuri, dar te minunezi de trăinicia învățătorei lui și vezi cum câți-va inși prefac o lume, că prin Iisus vine dreptate, lumină, frăție.

Injuri pe Dumnezeu; dar știi că El a făcut lumea, că El ne ține, că și pe Fiul său L-a trimes în lume, din nețăr-murită iubire de noi, care îmbrăcând firea umilă de om, ne-a deschis nouă cale strălucită la ceruri, și tu crezi în El și L-te închini.

Deci vă întreb: cum se împacă hulirea cu slăvirea și închinarea? Poți urî și iubi ceva, ori pe cineva, în acelaș timp? Poți lăuda și ponegri deodată? Hotărît că nu. Dacă purtarea asta în două ițe, ori cu două fețe e o rătăcire vorbind de oameni, ba chiar de lucruri, cu cât mai mare și mai condamabilă rătăcire este față de cele sfinte și mai ales față de Dumnezeu?

Fraților, este o vorbă românească: «ori vorbește cum ți-e portul, ori te poartă cum ți-e vorba». Eu vă zic să vorbiți cum vă e portul, adică de ești creștin, vorbește și cugetă ca un creștin.

Dar să zicem că sunt și oameni, care nu vor să știe de cruce, de biserică, de Dumnezeu... Tot nu li-e îngăduit să injure și să nesocotească pre Cel pe care mama lor Il rugă în genuchi; nu li-e îngăduit să batjocorească credința în care părinții lor au trăit și au murit; nu li-e îngăduit să calce în picioare gândirea și nădejtile sfinte ale miilor de mii de oameni.

Am zis că injurarea celor sfinte și injurarea lui Dumnezeu sunt o călcare fățișă a legei noastre creștine. Da. În sf. Scriptură — cartea sfântă a lumii — se spune lămurit: «să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului tău». Tot graiul Dumnezeesc al Scripturei ne zice: «să nu pângărim cele sfinte». Sf. apostol Pavel scrie Galatenilor: «nu vă amăgiți, Dumnezeu nu se batjocorește». Poate veți zice că injurăturile sunt vorbe și multe zice omul, dar nu se iau toate în seamă. Vorbele însă sunt oglinda sufletului. «Din prisosul inimei grăește gura» zice Domnul Hristos și tot El ne strigă lămurit: «pentru tot cuvântul deșert care vor grăi oamenii or să-și dea seama în ziua judecâței». (Mat. III, 36).

Fraților, — «Să iubești pre Dumnezeu mai presus de toate și pe aproapele tău ca însuți pe tine —» asta e toată legea creștină. Așa ne învață Hristos. Ei bine, iubirea de

Dumnezeu poți să o vădești prin iubirea aproapelui, prin iubirea adevărului, prin cinste, prin închinare, prin sfințenie; în nici un caz însă prin batjocorirea numelui său.

Un mare învățat al lumii, Newton, (citește Niuton) își descoperea capul când pronunța numele lui Dumnezeu; iar noi până unde mergem?

Așa dar, fraților, deschideți-vă inimile, strângeți-vă cugetele și vedeți că a înjură cele sfinte și a înjură pe Dumnezeu e o rătăcire, e un păcat, e o nebunie. Minte d-voastră vă osândește, bunul simț vă spune, sf. scriptură vă strigă: sfârșiți odată! Nu mai înjurați aceea ce avem mai sfânt. Nu mai fiți pildă la rău fiilor d-voastră. Veți răspunde de rătăcirea lor, care se deprind de mici cu nesocotirea celor sfinte; că vorbele ușoare duc la fapte ușoare și nelegiuite.

Să căutăm deci, fraților, să ne desbărăm de acest urit obicei; iar acum în post, când e timp de cercetare și de lămurire a sufletului, să-l lămurim și de acest păcat vădit.

Acestea am avut de zis. Cine are urechi de auzit să auză.

D. A. Nicolaescu

Pătârlage-Buzău.

O SOCIETATE DE CULTURĂ

Circulara următoare s'a răspândit în toate cercurile din Craiova. Ni s'a trimis și nouă. O publicăm ca document, cu dorința de a ști ce urmări a avut.

Stimat Domn,

Educațiunea socială a unui popor este forța acelu popor. Ea este puterea de coesiune, care ține strâns unite diferitele elemente sociale și le dirijează acțiunea către un acelaș scop înalt, către idealul poporului. Tot ea este și arma de luptă a popoarelor în timpurile actuale. Într'un cuvânt coeficientul de dezvoltare al Educațiunii sociale este coeficientul de progres și de vitalitate al poporului, care o soarbe.

Dar principiile de Educațiune socială își iau naștere din principiile de Educațiune individuală și nu sunt decât o prelungire a acestora; iar acestea la rândul lor își au izvorul în principiile de Educațiune familială.

Educațiunea nu poate fi deci considerată ca un *tot* decât privită și aplicată sub toate aceste ale ei trei forme, anume: a Educațiunii individuale, a Educațiunii familiale și a Educațiunii sociale.

Un om este *preparat* pentru viață, când întreaga lui ființă a suferit influența acestei triple Educațiuni. El este o *forță* atunci numai, când în urmărirea idealului vieții știe în orice moment să sintetizeze principiile educative și să se conducă după aceste principii.

Educațiunea familială este însă încredințată familiei. Educa-

țiunea individuală este în seama familiei și a școlii, iar Educațiunea socială privește și familia, și școala și societatea.

Iată de ce „*Familia, Școala și Societatea*” trebuie să se grupeze în jurul acestei mari opere, care le interesează pe toate deopotrivă în jurul „Educațiunii”. Și dacă se grupează, ele nu trebuie să lucreze separat, ci mână’n mână. „Unirea face puterea”. Progresul obținut în orice ramură de activitate este cu atât mai mare, cu atât mai sigur și mai lesne de atins, cu cât el izvorăște din munca unei cooperatiuni mai organizate și mai numeroase.

Relativ la problema Educațiunii, un mare pedagog francez *O. Gréard* a zis: „*Educațiunea publică nu poate să reușească decât cu condițiunea ca Familia s'o prepare, s'o susțină și s'o completeze*”. Față cu aceste vorbe autorizate, rostite desigur dintr'o adâncă pătrundere a nevoilor deacum câțva timp ale țării sale, trebuie să recunoaștem că și la noi, *Familia și Școala* sunt departe și astăzi de a-și da mâna pentru ca, *cu puteri unite*, să conlucreze la desăvârșirea operii de Educațiune generală. Exemple, care să invedereze consecințele rele ale acestei depărtări, la care stau încă *Familia și Școala*, se pot cită nenumărat de multe și de către părinți și de către profesori.

Cât privește rolul Societății noastre în Educațiunea poporului, cu durere trebuie s'o spunem, că acest rol este nul și că de multe ori el se opune chiar acțiunii Școlii și a Familiei.

Așa fiind, am luat inițiativa înființării unei *Asociațiuni* cu caracter educativ, la care să ia parte *Familia, Școala și Societatea* întrunite. Această Asociațiune ar putea fi numită, pentru a corespunde scopului urmărit, „*Liga pentru Educațiune*”.

Iată în principiu un câmp de activitate al acestei *Ligi*, care la nevoie s'ar putea restrânge sau întinde, după cum vor crede de cuviință cei chemați s'o întemeze și s'o conducă :

1) Cercetarea unei anchete asupra ideilor relative la Educațiunea individuală, familială și socială din punctele de vedere: religios, moral, intelectual, fizic, estetic și patriotic.

2) Extragerea ideilor fundamentale din această anchetă, sistematizarea lor și întocmirea cu ele a unei lucrări, menită a fi împărțită pe un preț de maximum 50 de bani în toate păturile sociale și care să servească ca un *Credo* pentru Educațiune. Această lucrare ar avea și darul de a pune în evidență calitățile cât și nevoile diferitelor pături și ar contribui în bună măsură, prin prescrierea remediilor acestor nevoi, la înfrățirea acestor pături.

3) Traducerea și popularizarea operilor de Educațiune infantilă, familială și socială, a operilor de Higienă populară și de Economie, ale marilor educatori străini cum și acomodarea acestor opere la nevoile poporului nostru.

4) Redactarea unei reviste lunare, în care părinții, profesorii și ceilalți membri ai Societății să-și poată schimba ideile relative la diferitele probleme educative. Caracterul acestei reviste poate să fie și popular și științific.

5) Propagandă, din răspuțeri, pentru întărirea credinței stră-

moșești și pentru deșteptarea sentimentului patriotic și cultivarea acestui sentiment.

Trecutul nostru istoric ne arată la fiecare pagină că puterea acestor două sentimente a făcut puterea strămoșilor noștri. Ele ne-au menținut aici. Grație lor, am învins. Ele ne-au alinat durerile. Ele ne-au unit și fără ele în trecut, nimic n'am fi în prezent.

Puterea acestor sentimente a slăbit astăzi atât din cauza nepăsării noastre cât și din alte cauze, demne de atenția nemărginită a fiecărui *bun* român. În astfel de condițiuni, a stă nepăsători, înseamnă a disprețui și munca și sângele strămoșilor noștri. Dacă strămoșii noștri au fost solidari cu noi — căci ce avem, printr'înșii avem — trebuie să înțelegem că și noi la rândul nostru suntem solidari cu ce va fi mâine, suntem solidari cu urmașii noștri.

Cum le așternem, așa vor dormi. De cum vor dormi, atârnă rodnicia muncii lor, atârnă fericirea lor. Și dacă noi nu dormim pe saltea de lână, dormim cel puțin pe *cea de pae*. Să nu facem ca urmașii noștri să doarmă pe scândurile goale și poate chiar și pe pământul rece, și fără căpătâi.

6) Ținerea, în diferitele centre de acțiune, de conferințe populare cu subiecte educatoare.

7) Avizarea la mijloacele, care ar putea apropia Școala, Familia și Societatea pentru a putea conlucra cu succes în Școală și în afară, în desăvârșirea operii de educațiune.

8) Avizarea la mijloacele de *Educațiune ale vârstei critice*. Aceasta este vârsta, în care înfloresc la copil virtuțile și pasiunile. Dela grija ce se va da acestei vârste, depinde fericirea viitoare nu numai a copilului în chestiune ci și a tuturor aceluia, prin care el se va legă de generațiunile viitoare. Cu toate acestea, dintr'un sentiment de pudoare neexplicabil, atât Familia cât și Școala lasă la voia întâmplării această vârstă, iar Societatea de obicei o conrupe. Consecințele sunt dezastruoase. Se cunosc de ori și cire.

9) Vulgarizarea legilor, care reglementează viața socială. Trebuie să recunoaștem, că cele mai multe călcări de legi se fac din necunoașterea acestor legi. Legile nu sunt înăscute, așa ca instinctiv să ne ferim de ele. Ele sunt impuse din afară și pentru a deveni organice trebuiesc învățate și interpretate. Este absurd a cere cuiva să respecte un lucru, pe care nu-l cunoaște și este și mai absurd a-l pedepsi pentru nerespectarea lui. Noi nu învățăm legea decât atunci, când facem directă cunoștință cu ea la bara justiției.

Rolul celor care împart dreptatea și al aceluia care apără dreptatea, ar fi mare în această chestiune.

10) Iniințarea și susținerea *școalelor de adulți și de corecțiune*.

11) Propagandă pentru *prețuirea muncii și a timpului*, a acestor două izvoare de bogăție, care stau la dispoziția fiecăruia, cum și pentru *prețuirea banului*, rezultat al muncii și al timpului bine întrebuințate.

12) Lupta pentru principiul *Economiei*. Lupta contra *risipei*, contra *luxului și a jocurilor de noroc*, contra acestor trei mari păcate ale neamului nostru.

13) Inființarea unei *Casse de Asigurare, de Economie și de Ajutor*.

A asigura pe noul născut este o datorié netăgăduită din partea aceluia, care i-au dat viață, din partea părinților. A pune deoparte cel puțin 5 bani zilnic de fiecare copil, începând dela nașterea sa, este a pune în practică iubirea părintească pentru acest copil, și este în acelaș timp și lucrul cel mai ușor pentru o familie, care câștigă cel puțin 3 lei zilnic. Și sunt puține familiile, care să nu câștige această sumă.

Cei bogați, deși viitorul copiilor lor nu stă în această asigurare, au datoria morală de a fi în fruntea acestei opere de binefacere. Exemplul celor bogați dă încredere și putere oricărei opere de interes general și cu scop superior. Și apoi aceasta nu ar fi decât o faptă de solidarizare a copiilor lor cu viitorii lor concetățeni.

Până la etatea de 7 ani, Familia să îngrijească de această asigurare. Dela această etate, copilul singur prin Școlă. În acest mod i s'ar pune de mic în față problema vieții și s'ar deprinde de vreme cu armele principale de luptă anume cu *economia, îndeplinirea datoriei și prevederea*.

Când o familie ar avea mai mulți copii sau în caz de deces al părinților, Cassa sau o familie bogată ar putea să-și ia asupra-și asigurarea unui copil sau a mai multora. Prin acest act umanitar s'ar tinde la dispariția acelei frici a părinților de a avea mulți copii, frică, care nu-și are explicarea decât în greutatea vieții zilnice. Această frică, unită și cu mortalitatea mare a copiilor mici din cauza necunoașterii principiilor de Higienă infantilă, fac ca coeficientul de creștere al populațiunii țării noastre să fie foarte mic.

Tot din această Cassă s'ar ajută elevii săraci dar merițiși cum și acei cari s'au distins în practica virtuților.

De asemenea, din fondurile acestei Casse, care ar adună milioane în 20 de ani — chiar de n'ar fi decât 3000 de familii, care s'o alimenteze cu 5 bani zilnic de copil — s'ar putea înființa instituții de binefacere, de care avem nevoie ca: un sanatoriu pentru tuberculoși, un sanatoriu pentru copiii infirmi, instalațiuni de băi publice, etc.

14) Avizarea la mijloacele, prin care ambele sexe să fie preparate pentru viața de familie — familia fiind factorul important de civilizațiune, mai ales într'o societate democratică, — cum și pentru toate îndatoririle imperioase, ce această nouă viață reclamă. Să mărturisim că atât Familia cât și Școala nu ne învață nimic pentru această viață, prin care toți trebuie să trecem. A fi bun soț și bun părinte; a fi bună soție și bună mamă nu se învață. Consecințele acestei mari lacuni în Educațiunea noastră se cunosc.

Se înțelege, Stimat Domn, că acesta e un plan sumar, necomplet și poate supus criticei, a activității mari, a rolului considerabil, pe care o astfel de *Ligă* l-ar putea avea.

Subsemnațul vede în persoana d-v. pe unul din acei, care prin întinsele sale cunoștințe și prin bogata sa experiență poate să îmbărbăteze această idee, s'o susțină cu căldură și să contribuie la tra-

ducerea ei în fapt împlinit, potrivit timpului în care trăim, potrivit nevoilor Neamului nostru.

Apelând la d-v. nu o fac decât pentru a vedea dacă găsiți această idee bună, necesară și oportună. În acest caz, vă rog să binevoiți a medita asupra chestiunii și a vă da osteneala de a mă încunoștința de aderare, după care voi avea onoarea a vă invita la o consfătuire.

N. Balaban

prof. și dir. șc. comer. „Gh. Chițu”, Craiova.

Pentru absolvenții școalelor rurale

Directorul școalei comerciale elementare din Iași, a adresat școalelor rurale din țară un apel prin care le atrage atenția să îndrepteze pe absolvenții școalelor în spre școalele de comerț. Extragem principalele pasagii.

Pe lângă gimnaziile și liceele, cari dau tinerilor o cultură generală, mai sunt și alte școale, cari dau o cultură specială. Între aceste din urmă sunt și *școalele comerciale*. Aceste școale dau cunoștințele teoretice speciale tinerilor, cari se destină comerțului și diferitelor funcțiuni publice și particulare, unde comptabilitatea joacă un rol principal.

Aproape tot comerțul din nordul Moldovei este în mâna străinilor, cari au început a pune mâna și pe comerțul din restul Moldovei, ba chiar și pe cel de Muntenia, grație indiferenței Românilor, cari preferă a ocupa diferite funcțiuni publice, de multe ori cu niște lefi de tot modeste, decât să îmbrățișeze cariera comercială, prin care străinii s'au îmbogățit și se îmbogățesc în țara noastră.

Pentru îndreptarea acestei stări, guvernul s'a îngrijit și a înființat școale comerciale.

Cea mai mare parte dintre elevii, cari urmează școala noastră, sunt băeți de prin orașe. Dorința noastră ar fi ca să avem mai mulți elevi dela sate.

În școalele comerciale elementare sunt primiți absolvenții școalelor primare rurale și urbane. Pentru înscriere se cere certificatul de studiile primare, certificatul de naștere, certificatul de vaccină și un act dela autoritatea comunală respectivă, prin care să se constate că numitul elev este născut din părinți români.

Cursurile durează timp de 3 ani. Înscrierile încep la 20 August și continuă până la 5 Septembrie. Elevii din anul al doilea și al treilea au clasă numai în orele de dimineață, iar după amiază fac practică la prăvălii, unde sunt plasați de direcțiunea școalei, astfel ca un elev, când iese din școală, este înzestrat atât cu cunoștințele teoretice, cât și cu cele practice. Tinerii cari sfârșesc cursurile acestei școale, intră

în clasele de comerț. Pentru acești tineri s'a înființat anul trecut un *curs comercial complimentar* facultativ, cu trei clase, unde se dau cunoștințe de limbele străine (germană, franceză), de drept comercial, de economie politică, de stenografie și de dactilografie (mașina de scris), astfel că tinerii cari sunt angajați la comerț din orașele, unde se află o școală comercială (Iași, București, Galați, Craiova, Ploești, Pitești, Giurgiu), pot urmări seara cursurile complimentare, ce se țin în localurile școlilor comerciale elementare. *Tinerii cari sfârșesc aceste cursuri comerciale complimentare se bucură de dreptul de a face un an de armată, întocmai ca și absolvenții liceelor și ai școlilor comerciale superioare.*

Pentru elevii inteligenți, harnici, cu purtare bună și lipsiți de mijloace, ce doresc a urmări cursurile școlii noastre, ministerul a înființat în ani trecuți un număr de 12 burse fiecare de 15 lei lunar. Ne-am hotărât a da aceste burse prin concurs la fiii de săteni lipsiți de mijloace și harnici.

După ce acești tineri vor fi terminat școala și vor fi făcut practică, comerțanții, în dorința de a-și desface cât de multe mărfuri, vor da marfă pe credit tinerilor muncitori și onesti. Acești tineri se vor stabili în satele lor sau în târgușoare deschizându-și prăvălii în baza mărfii acordate pe credit de foștii lor stăpâni. Mărfurile fiind vândute, ei vor restitui costul acestor mărfuri foștilor stăpâni, iar din diferența între costul de cumpărare și prețul de vânzare vor, putea trăi în mod cinstit și cu timpul își vor putea aduna un capital necesar pentru purtarea negoțului.

Vedeți, deci, d-le director, cum prin școală, prin practică, prin muncă cinstită și cu concursul publicului român, se vor putea face comerțanți români, înarmați cu cunoștințele moderne teoretice și practice ale comerțului.

Băncile populare precum și societățile cooperative de producție și consum, sindicatele agricole, tovărășiile sătești pentru exploatarea de moșii și de păduri, ce s'au înființat și se înființează zilnic, au trebuință de un personal înzestrat cu cunoștințe comerciale! Acest personal se recrutează din absolvenții școlilor noastre comerciale. Subsemnatul, am plasat mai mulți absolvenți de ai școlii, cari astăzi se află în întreprinderi comerciale și industriale.

Romulus Ionașcu

Directorul școlii comerciale elementare.
Str. Impas 40 de Sfinți No. 2

Mulțumim cu toată cordialitatea d-lui Ministru al Cultelor și Instrucțiunii publice, pentru că a binevoit a abonă școala noastră la revista „Albina”; asemenea d-lui C. Pop. Tașcă, care a binevoit a mă direcționa cum să procedez, pentru a solicita această revistă.

Traian Constantinescu

Inv. dirig.

CRONICA

DELA CONFERENȚELE CERCURILOR

În timpul din urmă satele noastre au pășit înainte pe calea progresului din punct de vedere economic, însă nu mai puțin și din cel material și moral.

Aceia, cari au contribuit și contribuie neîncetat, sunt învățătorii și în multe părți și preoții cari la îndemnul bărbaților iubitori de binele și fericirea poporului n'au cruțat nimic, ci merg din sat în sat ca să lucreze cu cuvântul și cu exemplul pentru săteni.

Conferințele cercurilor au fost și sunt mijlocul cel mai bun pentru aceasta, căci numai prin ajutorul lor, au răsărit ca din pământ miile de bănci populare cu milioane de lei ai sătenilor, bani albi pentru zile negre.

Ședințele intime sunt de mare folos pentru învățători, căci nu numai că discută diferite chestiuni de școală, dar se mai văd, mai vorbesc, află unii dela alții tot felul de cunoștințe.

Duminică 15 Maiu 1911, s'a ținut pentru a doua oară anul acesta, conferința cercului cultural la școala din comuna Cuza-Vodă, jud. Ialomița.

De dimineață elevii au mers la biserică, unde corul școlii sub conducerea d-lui Șt. Popescu, dirig. respectiv au dat răspunsurile liturghiei.

După ieșirea din biserică, toți învățătorii cercului, au ținut la școală ședința intimă.

D-l *I. Georgescu*, învățător înaintat, Mircea-Vodă, a tratat conferința d-sale: *A ști pe dinafară, nu însemnează a ști.*

În orele p. m., s'a ținut ședința publică. Venise atâta lume, încât localul tip al școlii, a fost neîncăpător și a trebuit parte să stea pe afară.

D-ra *Eliza M. Mihăilescu*, învățătoare, Cuza-Vodă, a vorbit despre: «*Industria casnică*», recomandând mai ales sătenilor, cari erau de față, să ție mai mult lucrurile făcute în casă din in, cânepă și lână, decât la putregaiurile colorate ale streinilor.

D-na *Evdochia Moroianu*, învățătoare, Mircea-Vodă, a vorbit despre: «*Creșterea pasărilor*», arătând folosul ce se poate aduce în casa săteanului după urma acestora, îngrijite bine. A arătat diferitele boale de care suferă și mijloacele cum se pot tămădui.

D-l *I. Georgescu*, inv. înaintat, Mircea-Vodă, a vorbit despre: «*10 Maiu*», subiect tratat pe înțelesul sătenilor, arătându-le însemnătatea acelei zile, din punctul de vedere al

alegerii, independenței și înălțarea țării și deci și a neamului.

După terminarea cuvântărilor a urmat o serbare școlară dată de d-na *Elena St. Popescu*, înv. înaintată, cu elevele d-sale din cl. III-a dela școala din Cuza Vodă.

Atât d-na învățătoare cât și elevele și elevii erau îmbrăcați în frumosul costum național, lucrat de fiecare în cursul anului la școală în orele de lucru. Era pus în practică ceea ce prima conferențiară vorbise.

Elevi sub conducerea d-nei învățătoare au cântat:

1. Cristos a înviat (pe două voci);
2. Pe al nostru steag;
3. Tricolorul;
4. Vai în Maiu;

Apoi câțiva elevi au recitat poeziile:

1. Pe drumul Plevnei;
2. O scrisoare dela Muselim Selo;
3. Radu și Mama lui (P. Dulfu);
4. Dor de frați.

Iar trei elevi au cântat *Doina*.

După aceasta s'a jucat piesa «*Jocul Florilor*», reprezentând fiecare grup de eleve câte un fel de flori și pe care le purtă în mână.

După aceasta a urmat piesa *Șezătoarea*, dată de d-na Popescu, cu elevele d-sale.

Serbarea s'a terminat prin cântarea marșului anului 1848.

Reușita serbării a întrecut orice așteptare și s'a dovedit multă muncă și pricepere din partea d-nei învățătoare. Asemenea conferințe sunt frumoase.

Sătenii și sătencile au rămas încântați de ce au văzut și auzit căci nu-și închipuiau că copilele lor vor fi în stare de așa minuni și la plecare nu știeau cum să mulțumească mai bine d-nei învățătoare și întrebând când se mai țin asemenea conferințe aci la noi.

Săteanul înțelege bine rostul școlii când vede că ea dă foloase tuturor.

În acest sat nu este nevoie obligativitate.

X.

Societate culturală

În ziua de 21 Maiu s'a înființat o societate culturală și filantropică „Învierea“, cu sediul în comuna Pătârlage, jud. Buzău. Ideia a fost dată de d. stagiar *V. Urlăteanu*, care idee a fost îmbrățișată cu entuziasm de d. Dr. *Pașcanu*, de d. A-tor *Pârvulescu*, de Pr. *I. Angelescu-Nehoiu*, de Pr. *I. Dragomirescu*, de d. *F. Tomescu*, avocat, de învățătorul satului *A. Nicolescu*, de dirig. școlii de membrii *C. Veleanu* și de toți preoții și învățătorii din împrejurimi.

Societatea are un îndoit scop: 1) răspândirea culturai în popor,

și II) ajutarea copiilor săraci și silitori la învățătură, cum și ajutarea celor loviți de nenorociri.

Pentru îndeplinirea primului scop, societatea va organiza prin comitetul de conducere:

a) Conferințe populare ținute de preoți, învățători, magistrați, administratorul de plasă și doctorul plășii, îmbrățișând deci toate nevoile satelor.

b) Va organiza serbări și teatru popular în scop de moralizare și luminare.

c) Va înjgheba o bibliotecă aleasă, care va putea fi cercetată de orice locuitor.

Al doilea scop al societății — de a ajuta copiii săraci și pe oamenii loviți de nenorociri, cum și întreținerea bibliotecii — se va realiza din cotizatiile membrilor, din veniturile serbărilor cu teatru, din donații și alte venituri.

Societatea începe cu vreo 60 de membri fondatori și hotărăși la luptă. Activitatea ei se va extinde asupra mai multor comune.

Și nu scriu aceste rânduri în scop de trâmbițare a unei fapte, nu; ci vreau ca ideea aceasta să încolțească și aiurea. Aș dori ca în toate părțile românești, cei ce au fost crescuți în chip ales în școli și universități întreținute din sudoarea acestui popor, să nu-l uite. Datoria oricărui om luminat este de a contribui cu ceva la ridicarea celor din jurul său și aceasta se impune cu deosebire la sate.

Credeți că astfel de societăți, unde vor lucra frățește toți oamenii mai luminați ai satelor, ar fi un pas în direcția aceasta.

D. A. Nicolaescu.

Serbări Școlare

În seara de 21 Maiu c., s'a dat o mică serbare școlară urmată de dans la școala din Cavargic, com. Pazarlia, jud. Constanța.

S'au recitat poezii, s'au cântat cântece pe o voce; iar subsemnatul a ținut o cuvântare, arătând dificultățile ce a întâmpinat pentru a da această serbare. Să se știe că de 15 ani de când e această școală, nu s'a dat nici o serbare, de aceea am avut destule neajunsuri. Locuitorii spuneau cu toții că n'a mai fost „bal“ și nici n'are să fie nici acum „în Cavargic“, și „dacă or veni din alte sate, or veni și ei“. Numărul asistenților a fost mijlociu.

S'a reprezentat la urmă piesa „Numai cu vitele se scoate sărăcia din casă“, și s'a recitat dialogul „Fiica și mama“.

Toți cei cari au asistat au plecat mulțumiți.

Seb. Ghinescu

Inv. dir. al șc. Cavargic-Pazarlia,
Jud. Constanța.

În seara zilei de 19 Maiu, a avut loc la școala din comuna Slobozia-Trăsnitu, jud. Teleorman o frumoasă serbare școlară.

Serbarea s'a deschis printr'o cuvântare, ținută de tânărul în vâțător local: *Constantin G. Ioan*.

După cuvântare s'au executat de elevii școalei sub conducerea numitului învățător următoarele:

1. *Veniți Frați, cor pe 2 voci.*
2. *Leagăn scump, cor pe 2 voci.*
3. *Sub dealul înverzit, cor pe 2 voci.*

4. *Adio la Carpați*, cuvinte pe melodie populară, solo executat minunat de frumos de 2 elevi ai școalei.

5. *Banul Mărăcine*, dans național pe 8 figuri, jucat de elevi în costume naționale uniform.

În urmă s'a jucat de 6 elevi dela Liceul din Pitești piesa „*Moștenirea dela răposata*“

Serbarea s'a terminat prin mulțumirile pe care d-l D. H. *Pătrașcu*, învățător ajutor, le aduce d-lui învățător local.

Un asistent

În seara zilei de 22 Maiu s'a dat o frumoasă serbare școlară organizată de d. diriginte al școalei de meserii din Pătărlage, Buzău, C. Veleanu și d. maister G. Georgescu.

S'au jucat piesele, „*Piatra din casa*“, de Alexandri și „*Datoria*“, de Vâlsan.

În „*Datoria*“, rolurile principale au fost interpretate, cu adevărat talent artistic, de cei doi conducători ai școalei.

S'au cântat cântece naționale: „*Trăiască Regele*“ „*Pe al nostru steag*“, „*Păc păc*“ și „*Auzi vatea*“. S'au recitat poeziile: „*Meșterul și calfa*“ de A. Pann și „*Vanitate*“, de C. Pavelescu. □

A urmat apoi balul. Serbarea a fost un adevărat succes pentru școală, oglindind munca ce se depune și a mai fost sănătoasă și instructivă distracție pentru public. Serbarea s'a dat în folosul cantinei școlare.

D. Nicolescu

MULȚUMIRI

Subsemnatul în numele elevilor săraci ai școlii din Jitia, precum și a tuturor închinătorilor dela biserica parohială din comuna și cătunul Jitia, aduc mulțumiri călduroase d-lui căpitan N. Constantinescu, Administratorul plășii Dumitrești din jud. R.-Sărat, pentru că prin stăruința sa, a binevoit să adune pentru elevii săraci lei 12 bani 50 cu cari li s'au cumpărat haine și încălțăminte, iar pentru zugrăvirea bisericii din această comună a adunat lei 500 pentru care toți enoriașii suntem viu recunoscători.

Dumitru R. Stănilescu
Invățător.

În numele micilor școlari ai școlii din Georocu-Puțurile-Doljiu, mulțumesc săteanului plugar Combii N. Bărbuț din Puțuri, care a dat suma de lei 20 spre a se construi o bancă pentru școlari.

T. N. Manolescu
Invățător.

Sunt puțini Români în România care voesc să se cunune cu dorul de a vedea pe țăranul nevoiaș ridicat din starea mizerabilă — poate — în care trăiește. Unul dintre aceia, cu dragostea în suflet pentru țăran, este și d-l „Ion Lascu”, șeful stației Bărbătești (Gorjiu). Acest domn, vizitând școala, a uitat orice nevoie pentru d-sa și înfăcărat de iubire de neam, a abonat elevii clasei a V-a dela această școală, pe timp de un an, la revista „Albina” care vine pe adresa lor și o citește regulat în zile de sărbători.

Dea Dumnezeu, ca d-l Ion Lascu, să aibă mulți imitatori în țară.

Cei cari pot mai mult și nu fac nimic pentru școală, îi rog să imiteze pe acest funcționar cu leafă modestă și cu greutăți în familie, dar o inimă generoasă.

Pentru această faptă lăudabilă fi aduc vii mulțumiri în numele școlarilor. mei cari citește revista.

I. Popescu
Dir. sc. com. Bărbătești-Gorjiu

SCRISORI CĂTRE REDACȚIE

Cetind câteva numere din „Albina” la colegul meu Ilie Dumitraș, care mi-a arătat că posedă în biblioteca sa întreaga colecție dela apariție frumos legată arătându-mi folioasele ce le-a tras d-sa dela această revistă m'am hotărît a mă abona.

Iată vă trimet 5 lei costul abonamentului acestui an. Veți binevoi a-mi trimite toate cele 34 numere apărute dela 1 Oct. 1910, până în prezent și viitoarele ce vor apărea până la 1 Oct. 1911, pe adresa Grigore, Ștefănescu, preot, învățător la Sta. Maria, com. Călărași, jud. Botoșani prin gara Todireni.

„STEUA“

Societatea „*Steua*“ lucrează pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Membrii înscrși și cotizațiuni plătite (urmare)

George P. Salviu, (Smulți, Covurlui), 2 lei; Ștefan David, (Oancea, Covurlui), 2 lei; Gh. A. Murgeanu, (Covurlui), 1 leu; C. A. Șerban, (Slolo-Ionada, Covurlui), 1 leu; Ec. Satrieni, (Slolo-Ionada, Covurlui), 1 leu; Neagu C. Tomșa, (Oasele, Covurlui), 1 leu; Ștefan Lupu, (Ferdinand, Covurlui), 1 leu; Julieta V. Gheorghiu, (Smulți, Covurlui), 1 leu; Florica Ionescu, (Smulți, Covurlui), 1 leu; T. N. Teodoru, (Crăești, Covurlui), 1 leu; C. Dohotariu, (Crăești, Covurlui), 1 leu; I. Munteanu, (Busveni, Covurlui), 1 leu; G. Vasileanu, (Drăgușani, Covurlui), 1 leu; Tasia C. Dumitriu, (Drăgușani, Covurlui), 1 leu; V. M. Buruiană, (Corni, Covurlui), 1 leu; Teodor I. Brehoiu, (Corni, Covurlui), 1 leu; Gh. Strătuțescu, (Tg. Berești, Covurlui), 1 leu; I. Mihăilă, (Tg. Berești, Covurlui), 1 leu; Ioan Leu, (Gănești, Covurlui), 1 leu; Vasile Dănilă, (Prodănești, Covurlui), 1 leu; Emil Brașoveanu, (Prodănești, Covurlui), 1 leu; C. Melinte, (Gănești, Covurlui), 1 leu; Gov. C. Novac, (Vânlezi, Covurlui), 1 leu; P. G. Toma, (Vânlezi, Covurlui), 1 leu; M. Tudor, (Băneasa, Covurlui), 1 leu; Ioan S. Nicula, (Jorăști, Covurlui), 1 leu; V. Kacu (Tuțcani, Covurlui), 1 leu; Șt. Coșniță, (Tuțcani, Covurlui), 1 leu; C. Nicoleanu, (Lupești, Covurlui), 1 leu; At. Bădică (Balușteni, Covurlui), 1 leu; I. Șt. Grosu, (Băleni, Covurlui), 1 leu; D-im. Dănescu, (Loco), 5 lei; G. Huch, (Loco), 2 lei; I. Georgescu, (Loco), 2 lei; G. N. Ioanin, (Loco), 3 lei; Grigore Teodosiu, (Loco), 2 lei; Eliza Niculescu, (Loco), 2 lei; Alex. C. Periețianu, (Loco), 2 lei; Il. I. Iliescu, (Pitești), 2 lei; Em. Dumitrescu, (Pitești), 1 leu; Soc. „Solidaritatea“, (Pitești), 5 lei; I. Luncanu, (Pitești), 4 lei; Ioan A. Grigorescu, (Comarnic, Prahova), 2 lei; Vasile Gh. Demetrescu, (Comarnic, Prahova), 2 lei; Flor. Mihăilescu, (Teșila, Prahova), 2 lei; Șt. Iliescu, (Secăria, Prahova), 2 lei; Gh. N. Popa, (Poiana Câmp, Prahova), 2 lei; Natalia Grigoriu, (Brebu, Prahova), 1 leu; C. I. Nițulescu, (Brebu, Prahova), 2 lei; Pr. V. Nicolau, (Brebu, Prahova), 1 leu; An. Popescu, (Loco), 10 lei; Elena Alexandrescu, (Loco), 4 lei; Al. Stoicescu, (Loco), 2 lei; G. M. Ionescu, (Loco), 2 lei; Kuint Pavelescu, (Loco), 2 lei; M. Fenduescu, (Loco), 2 lei; D. Floareș, (Loco), 2 lei; T. Teooru, (Loco), 2 lei; Bălănescu, (Loco), 2 lei; I. Popescu, (Loco), 2 lei; Șt. Ionescu, (Loco), 2 lei.

(Va urma).

CEL MAI MARE ȘI MAI VECHIU MAGAZIN DE MUZICĂ

N. MISCHONZNIKY

Furnisor
al
Curței
Regale

București
Strada
Colței
No. 7

CEL MAI MARE DEPOZIT DE
INSTRUMENTE MUZICALE

Piane și Pianine

Cele mai renumite din
toată lumea. Peste 100 piane tot-
deauna în depou

GRAMOFOANE
Perfecționate și
PLĂCI
„PERFECTION“

Înregistrate de cei mai mari Artiști
din Țară și Străinătate

Cântece Naționale noi având cel mai mare succes în toată țara

VIORI montate cu abanos. Model Amati sau Stradivarius cu arcuș, lei 16.00
COBZE complete cu coarde 5 doage lei 9.50 în 7 doage lei 11.—
TAMBALE montate dela lei 34—50, aceleași de nuc dela lei 38—50.
ARMONICI cu 2 rânduri, 19 clape, 8 basuri cu tonuri de oțel bronzat lei 30—35. De oțel, lei 38—50.
MANDOLINE ITALIENE lemn de palisandru 19 doage, fața ornată lei 14.
CLARINETE cu lei 12.50, cu lei 14.—și cu lei 18.
FLAUTE lei 6.50, lei 8.50, lei 12.—cu 6 clape lei 12.50, și alte flaute fine, bucată dela 20—500.

CEREȚI CATALOAGE GRATIS ȘI FRANCO
COMENȚI SE EFECTUEAZĂ PROMPT ÎN TOATĂ ȚARA

ATELIERELE SOCEG & Co., BUCUREȘTI

www.dacoromanica.ro